

SAYI: 32 5-19 Ocak 2005 FİYATI: 500.000 TL.-50 ykr. (KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

• Devrime
Somut
Yaklaşım

• Hazır
mıyız?

• Kapitalizm
Felakettir

• Düşlerine
Kan Sıçratılmış
Bir Halk

• Emperyalizme
ve Kapitalizme
Karşı Savaş Yılı

• 19 Aralık
Etkinlikleri

• Bağımlılık
Sarmalında
Dış Politika

DEVİRİME SOMUT YAKLAŞIM

Devrim somut olarak ele alınmalıdır. Çünkü her devrim, belli somut koşulların ürünüdür. Bu koşullar, ekonomik ve politik olgulara dayanır. Ekonomik ve politik olgular ise, farklı süreçlerin sonucu olarak ortaya çıkar. Zaten somut, çeşitli süreçleri içeriyorsa somuttur. Somut koşullar dediğimiz de içinde farklı süreçleri barındırıyor. Proleter ve bilimsel sosyalizmin kurucuları, devrimi kendi somut şartları içinde irdelediler.

Oysa ki; ortalama sol kafa, devrime, her zaman, soyut olarak yaklaşmıştır. Partlar ne olursa olsun onun düşüncesinde bir "devrim" var, o pek değişmez. Tam bir metafizik devrim anlayışı. 1970'lerde devrime nasıl yaklaşmışsa, 2000'lerde de aynı biçimde yaklaşıyor. Dünya'daki gerçeklik, onun düşüncesine yansımaz. İnsan metafizik bir anlayışa sahip olunca, başka biçimde düşünemez. Devrimi yaratan koşullar değişiminde olur ve tamamen nesnel gelişimin yasalarına göre meydana gelir. Devrimin nesnel ve öznel şartlarının oluşmadığı durumlarda, devrime propaganda açısından yaklaşır. Devrimin koşulları oluşmuşsa, o zaman devrime pratik politika açısından yaklaşılır. Devrime yalnızca diyalektik temelde ve somut yaklaşsak, devrimci görevlerimizi doğru olarak belirleyebiliriz.

Nesnel gelişmeler, devrimi zorunlu yaptıysa da ortalama sol, devrimi halen bir propaganda sorunu olarak görüyor. Devrim bir propaganda sorunu olarak görülünce, geleceğin sorunu olarak, ileriye ertelenmiş oluyor. Siz bakmayın onların sağda solda "devrim ve sosyalizm" dediklerine; yaptıkları sadece boş gevezeliktir. Onlar devrime hiçbir zaman somut olarak, güncel görevler açısından yaklaşmayacaktır. Güncel olarak yaptıkları baştan başa reformculuktur. Onlar için devrim, somut hazırlıklar, pratik görevlerin belirlenmesi gereken bir olgu değil; kendilerini başka göstermenin bir aracıdır yalnızca. Onlardan farklı olarak, sınıf bilinçli işçiler, devrime çok canlı olarak ve ciddi hazırlıklar açısından yaklaşır.

Devrimde iki ayrı görüş, iki çizgi; iki farklı sınıftan kaynaklanıyor. Küçük-burjuvazi ekonomik olarak yıkım içinde olmakla birlikte, yine de düzenden tümen umudunu kesmiş değil; bu da onu kararsız, ikircikli ve kaypak yapıyor. Sistemin üzerine cesaretle gidemiyor. Onun sınıfsal konumundan hareket eden politik güçler, küçük-burjuvazinin doğasındaki tüm kararsızlıkları yansıtır. Devrimden ne zaman söz etse; bunu yalnızca burjuvaziyi tehdit etmek için yapar. Yoksa, devrim yapmak için, atılması gereken o kararlı adımları atamaz. Burjuvazinin üstüne cesaretle giden, devrimin zaferi için kararlı adımlar atan; devrimi sonuna dek kararlıca götürececek biricik devrimci sınıf, işçi sınıfıdır. Bu nedenle, işçi sınıfının devrimci politik hareketi, hiçbir kararsızlıkta düşmeden, devrimci taktiği ve devrimci görevleri cesaretle belirliyor.

Devrimin koşulları ekonomik ve politik gelişmeler temelinde kavranabilir. Devrimi zorunlu yapan koşullar başka biçimde kavranamaz. Burada zorunluluk, ancak ekonomik ve politik olgular tarafından gündeme getirilebilir. Ortalama sol eder devrimi ekonomik ve politik olgular temelinde ortaya koyuyorsa; o zaman nesnel bir gelişimden, bir zorunluktan hareket ediyor demektir. Bu durumda, devrime soyut olarak, bir propaganda olarak ve geleceğin bir sorunu olarak değil; somut olarak, eylem hedefi olarak yaklaşılması gerekiyor. Bu durumda, proletaryanın, devrim ve devrimde zafer için hazırlanması ve devrimci görevlerini yerine getirmesi için cesaretlendirilmesi zorunlu. Oportünizm ise bunların hiçbirini yapmıyor. Dev-

rim (iktidarın ele geçirilmesi) onun dilinde sadece beylik bir sözdür.

Marx, 19. yüzyılın ortalarında ekonomik krizlerle devrimin ilişkisini kuruyor. Lenin 1914'ten sonraki yıllarda (emperyalist savaşın yarattığı ortamda) ekonomik krizle devrimin bağıntı ortaya koyuyor. Bizim oportünistlerimiz de, kapitalizmin krizinden ve devrimden söz ediyor. Fakat çok önemli bir farkla ki; oportünistler, ekonomik krizlerle devrimlerin ilişkisini kuruyorlar. Her ikisini birbirinden bağımsız ele alıyorlar. Başka bir ifadeyle, devrimi ekonomik olgulardan bağımsız olarak değerlendiriyorlar. Eder devrimi nesnel gelişmelerin, ekonomik olguların gelişiminin temelinde kavranmış olsalardı; o zaman devrime güncel yaklaşırlardı. Devrimci Marksizm sorunu böyle koyar; oportünizm ise Marksizmi bir doktrin haline getiriyor.

Dünyada olsun, Türkiye'de olsun, süreden bir ekonomik kriz yaşanıyor. Kapitalizmin genel krizinin de etkisiyle Türkiye'nin ekonomik krizi daha ağır yaşanıyor. Bu topraklardaki sonuçları da ölçüde ağır ve yıkıcı oluyor. Ekonomik krizin kendisi sistemi sarsıyor. Ekonomik kriz, proleter ve proleter olmayan emekçi kitleleri, kapitalist düzene karşı mücadeleye itiyor. Türkiye'de yıllardır süren, süreklilik kazanan kitle eylemlerinin temelinde kapitalizmin ekonomik yıkımı, bunun yarattığı öfke ve hoşnutsuzluk var. Yıllardır süren iç savaşın temelinde tartışılmaz ekonomik ve politik nedenler var. Ekonomik ve politik olgular, emekçi kitleleri eyleme, savaşıma ikna ediyor. Hiçbir propaganda bu kadar etkileyici, ikna edici olmaz. Tüm nesnel göstergeler, tüm öfke devrimi, kaçınılmaz bir devrimi gösteriyor.

Genel olarak devrimci durum olmadan devrim olmaz. Devrimci durum ise nesnel koşulların oluşması demektir ve ekonomik, politik gelişmelerin temelinde gerçekleşir. Türkiye ve Kürdistan'da ise devrimci durum uzun süre önce ortaya çıktı. Açık ki, devrimci durum, otomatik olarak devrime yol açmaz. Bir devrim için nesnel koşulların yanında öznel etkenin de etkin olarak devreye girmesi zorunludur. Fakat biz şu an gerçekleşmesi gereken bir devrimden, kaçınılmaz bir devrimden söz ediyoruz. Bu devrimin nesnel koşullar tarafından gündeme getirilmesinden söz ediyoruz. Bu temelde ortaya çıkan devrimci durumla, devrimin bağıntı tartışıyoruz. Ortalama sol bu bağıntı anlayamadı. Ondan önce, devrimci durum nedir, onu hiç anlayamadı. Hep devrimle, devrimci durumu birbirine karıştırdı. Bunun nedeni devrime ciddi olarak, somut olarak yaklaşmamasıdır. Oysa ki Marksizm-Leninizmin zengin kaynağı bu konuda da yapılmış teorik belirlemelerle doludur. Oportünizm, yaşadığımız topraklarda, devrimci durumdan hiç söz etmediğine göre, devrimi somut olgular temelinde değil de, genel bir söylem olarak dile getiriyor.

Bizde kapitalizme, emperyalizme karşı devrimci mücadele kitlelerin bir anlık öfkesi biçiminde ortaya çıkmadı; bu mücadele yıllardır sürüyor; hem de en ağır şartlara rağmen. Hem devrimci güçlerin mücadelesi hem de kitle mücadelesi militan karakter almıştır. Militan örgütlü bir mücadele olmadan ne sosyalizm gerçekleştirebilir, ne demokrasi ele geçirilebilir. Yıllardır yapılan pratik, devrimin nasıl gerçekleştireceği hakkında kesin bir fikir veriyor. Yalnızca son günlerde, sokaklarda gaz bombalarının altında bile direngen, dişe diş mücadele veren kamu emekçilerinin eylemleri, kitlelerin demokrasi ve sosyalizm mücadelesine nasıl yaklaşıyor hakkında açık fikir veriyor. Oportünist ve reformist çevreler ise, soyut propagandalarla zaman kaybediyorlar. Devrime yaklaşım artık pratik bir sorundur.

Halk kitlelerinin ekonomik durumunun kötüleşmesi, sistemle olan çelişkilerinin derinleşmesi, öfkenin büyümesi bir devrim patlaması biçiminde açığa çıkıyor. Burada devrim, proletaryanın ciddi ve somut hazırlıklarına bağlı olarak başarıya ulaşacaktır.

C.DADLI

HAZIR MIYIZ?

Hareket her geçen gün genişliyor, yeni çalışma yeni eylem alanlarına ulaşıyor, yepyeni güçler ve yepyeni bir enerjiyle tazeleniyoruz. Ancak, bunu bize özgü bir gelişme olarak görmek, körlük olacaktır. Döneme özgü bir durumdur. Koptullar öyle hızla olgunlaşıyor ve olayların insanları üzerindeki devrimci sarsıntısı öyle derin yaşanıyor ki, ölüyü bile diriltten taze bahar havası yaşıyoruz. İşte tam bu noktada, baharın baş döndüren havasına kapılıp gitmeden, kendi eksiklerimizi kavrayıp içimize kattığımız diri ve taze güçlerle bu eksikleri kökünden kazımaya girişmezsek, en büyük hatayı işlemiş oluruz. Gelişme dönemleri, eksikliklerin yakıcı bir biçimde açığa çıktığı ve başka dönemlerden çok daha az bir enerjiyle bu eksikleri giderme olanaklarının bize sunulduğu dönemlerdir.

Stalin'in en özlü ve öğretici konuşmalarından biri, Lenin'in mezarı başında yapmış olduğudur. Orada Stalin, Bolşevizmin iki temel anahtarını formüle ediyordu: Rusya'ya özgü devrimci kavrayış ve Amerikalılara özgü pratiklik.

İçimizde, devrimci kavrayış yönünden bir sorunumuz olduğunu düşünün tek bir kişi bile bulunmaz. Yalnızca bu topraklarda değil, tüm dünyada yaşanan milyonlarca olay ve olgular içinden en temel olanı seçebilme sezgisi, en önemli olanı kavrama yeteneği, adeta Leninistlerin gödesinde asılı, gurur duyduğumuz en parlak nişanesi haline geldi. Çevremizin, bu parlaklıktan gözleri kamaşanlarla dolması kimseye şüpheli gelmemeli. Ama işte, bütün sorunlar, bunun sonrasında başlıyor. Teorik kavrayıştaki parlaklıktan kendimize yeterlilik payı çıkarmayı alışkanlık haline getirirsek, kendi duvarlarımızı örmeye başlıyoruz demektir. Örgütlenmedeki ve kitlelere ulaşmadaki tüm yetersizlikler, buradan başlayarak giderilecektir.

Amerikan Pratikçiliği Temelinde Yeni Biçimleniş Gerekiyor

Bolşevizmin diğeri yanında, yani Amerikan pratikçiliğinde ne durumdayız? Hiç kuşku yok ki, bu konularda daha henüz yolun başındayız. Bazı alanlarda yarattığımız "engel tanımaz pratikçilik" örnekleri, bugünün sorunlarını çözmeye yetmiyor. Örneğin, 90'lı yıllarda, her türlü olanaksızlıklar içinde, LGB'yi örgütlemek, bu durumda en büyük kayıpları bile göze alıp hiçbir engel tanımamak ve sonuçta, üzerinde yükseleceğimiz çok önemli bir birikimi bu alanda yaratmak, bir çok kişiye imkansız gibi görünüyordu. Ama başarıydık. Pimdi, daha farklı alanlarda aynı başarıyı yakalamak günü ve biz özellikle örgütlenme alanında, dönemin ihtiyaç duyduğu hızı yakalayamıyoruz. Neden? Çünkü, biz henüz daha Amerikan pratikçiliğini bütün alanlarda egemen kılamadık, onu bir çalışma ilkesi haline getiremedik. Nedir Amerikan pratikçiliği?

Yaşamın ve çalışmanın zorlukları karşısında yılmaz bir tavır sergilemek, hedefe kilitlenmek, hiçbir engel tanımamak, bütün moral motivasyonu ve enerjiyi bu hedefte yoğunlaştırmak.

Bu durumda her yolu denemek, her ilişkiyi değerlendirmek; kıyasıya, gemileri yakmaktır, köprüleri atmaktır, hedefin önündeki her engeli yıkmaktır. Tek bir kelimeyle: "Başarmak"tır.

Bugünün Amerikan toplumlarının oluşturan öncüler, böyle bir ruhi bekillenme ve yaşam anlayışı üzerine inşa ettiler toplumlarının. Avrupa'nın sefalet içinde yüzen işsizleri, politik göçmenleri, asker kaçakları, ipten-kazıktan kurtulmuşlar, yoksul köylüler, hayat kadınları, çulsuz boşvalyeler; yani kapitalistleşen Avrupa toplumlarının bütün tortuları, yanlarına aldıkları bir parça ebyayla, yeni keşfedilen kıtanın hayallere bile sızmayan zenginliklerini fethetmeye koştular; yanlarına dönüp bileti almadan. Orada onları, kendi özlemlerine, ihtiraslarına göre kurabilecekleri yepyeni bir dünya bekliyordu. Avrupa'nın laşizmlerinden çıkarak, tahtakuruları ve bitlerle, fareler ve veba salgınlarıyla arkadaşlık ettikleri havasız gemi ambarlarından çıkıp, hiç tanımadıkları kıyılara ayak bastılar. Yarı-çyplak bir halde kıtayı fethettiler. Eline bir bıçak, altına bir at alan, bilinmeyen, hiç gidilmemiş yollara düştü. Geçit vermeyen ormanlar, çöller, dağlar, topraklarından vazgeçmeyen yerliler aşıldı. Kanla, katliamlarla ilerleyerek, laşizmlardan çıkanlar, yepyeni bir ulus yarattı. Hedeflerine ne olursa olsun vardılar, başarıydılar.

Pimdi, bu "başarı" fetişizmi, ABD'nin emperyalist planlarının hizmetindedir. Devrimci kavrayış ve sezginin yerine salt pratikçiliği geçiren bir ulusal bekillenmeyle ABD'liler, dünyanın en nefret edilen ülkesini yarattılar. Pimdilik, için bu yönünü bir kenara bırakalım. Anlaşılmasını istediğimiz nokta budur: Devrimci kavrayış olmadan Amerikan pratikçiliği bizim uzağımızda olsun. Ve aynı şekilde, Amerikan pratikçiliği olmadan devrimci kavrayış, dünyayı değiştirecek güce sahip olamaz.

Başarmak, Hedefe Varmaktır

Artık hızla, bütün çalışma alanlarında "başarı"yı, yani sonuç alıcı faaliyeti, bir kıstas ve bir ilke haline getirmemiz gerekiyor. Bu "başarı" ilkesinin makyevalist, pragmatist esinler taşıdığı üzerine bol bol fikir jimnastiği yapanlar olacaktır. Bir hedefe varmak için bütün yolları denemek, ısrarcı ve inatçı olmak, engel tanımamak ve belirlenen hedefe ne kadar yaklaşmayı "başarı"yı bir çalışma ölçütü olarak oturtmak, Bolşevik bir ruhla donanmak demektir. Tanımladığımız hedefler, çalışma ilkelerimiz, araçlarımız, komünizme giden yolu açan devrimci amaçlarımızdır. Eğer hedeflerimiz kesin olarak bu nihai amaca uygunsuzsa, ki öyledir, öyleyse ihtiyacımız olan şey, bu hedeflere pratik yaklaşmasını bilen, bunu bin bir yolla deneyerek öğrenme azminde olan ve bunu başarmaktan başka bir şey düşünmeyen pratikçilerdir.

Devrim öncesinde Bolşevik partiye kabul edilen bir genç işçi, kararlılığını göstermek için; "gerekirse elli yıl sabırla çalışmaya hazırım" diyor. Bolşevik partili yoldaşı ise ona böyle

cevap veriyor: "Hayır, sabırsız olmalısın. Çünkü bunca sefalet ve acı içinde kıvranan halk, seni elli yıl bekleyemez. Onlarda sabır yok, kalmadı."

Sınıf mücadelesinde, toplumlara özgü ulusal-tarihsel özelliklerin önemli bir rol oynadığını biliyoruz. Almanların teorik kavrayış özellikleri, Rusya'nın devrimci sezgileri, Fransızların isyancı gelenekleri ve Amerikalıların pratikçiliği gibi. Doğu toplumlarına özgü bir özellik bu listeye eklenebilir: "Tevekkül". Sözlük anlamı, "kadere boyun eğme"dir. Doğu toplumlarına özgü bu tarihsel özellik, safalarımıza "sabır" adıyla yansıyor, hemen kurtulalım bu yükten. Eder kavgasız, alt-üst oluşsuz, rutin bir barışçıl mücadele döneminden geçiyor olsaydık ve devrimin tüm olanaklarını önümüze seren devrimci koğullar henüz daha ufukta görünmüyor olsaydı, elbette "sabır", kavgalı günlere özlemin adı olarak, yüce bir erdem olacaktı. Ama şimdi, sabırsızlıktır asıl erdem. Reformist partilerin safalarındaki insanlara bir bakın. Orada, tüm olumsuzluklara karşılıklı savaş açma yeteneğinde olmayan, bunun yerine "akıllıca" bir tevekkülü tercih etmiş olan, birçok insan göreceksiniz.

Tevekkülün yerine, sabırsız bir tempoyla, başarıyı hırsıyla sonuç alıcı çalışma yürüten Amerikan pratikçiliği, tam da bu dönemin temel ihtiyacıdır.

Reçeteler Güvensizlik Kaynağıdır

Altın esen rüzgarlar, dip akıntıları büyük bir dalga yaratmaya başladığı bile, üstelik 35 yıllık yodun bir devrimci mücadelenin ve iç savaşın birikimleri üzerine geliyor. Şimdi esas sorun, bu büyük dalga'nın hangi kıyıları vuracağıdır. Bize mi yoksa dışımızdaki oportünist gruplara ve partilere mi? Bu konuda geride kaldığımızı, ihtiyacımız olan tempoya, yeteneğe ve araçlara henüz ulaşamadığımızı, yeterli hazırlıkları tamamlamadığımızı açık yüreklilikle kabul edelim. İyi ama, sosyalist eğitimlerin her yönden toplumu sardığı, işçi sınıfı hareketinin alabildiğine yaygınlaştığı bugün, proletaryanın devrimci sınıf partisi neden yeterli hazırlıkları yapmakta, kitleselleştirmekte eksikler yapıyor sorusuyla boğuşmanın vakti gelmedi mi?

Bu soruya; "Ne yapalım, gücümüz bu!" şeklinde cevap verenleri hemen kapının önüne koymayı öneren Lenin'i hatırlamanın tam zamanı. 1905 devrim fırtınasının ortasında, parti'nin kitlelerle ilişkisini yaygınlaştırmak için bir dizi önerinin en başına, insan yokluğunu bahane edenleri kapıya koymayı oturuyor Lenin ve devam ediyor:

"Vperyod yandaşları gençlerden yüzlerce çevre oluşturun ve onların durmaksızın çalışmaya özendirin. Gençleri sokarak komiteyi üç katına çıkarın, beş ya da on altı komite kurun, 'gözüpek ve dürüst' herkesi 'kooptasyon' yoluyla içimize alın. Kırtasiyeciliğe sapanmadan her alt komiteye bildiriler yazmak ve yayımlamak hakkı verin (yanlışlıklar yapırsa kıyamet kopmaz. Vperyod onların 'tatlılıkla' düzeltecektir) Devrimci girişkenliği olan herkesi en büyük çabuklukla bir araya getirmek ve harekete geçirmek gerekiyor. **Bu insanların hazırlık eksikliğinden korkmayın, deneyimsizlikleri ve kültür eksiklikleri karşısında türemeyin. İlk, eder siz onların örgütlemesini ve harekete geçirmesini beceremezseniz, onlar Menşevik-leri ve gaponları izleyecek ve deneyimsizlikleri bize beş kat**

daha çok zarar verecektir. İkinci olarak olaylar, şimdi onların bizim istediğimiz gibi yetiştirecektir." (Gençlik Üzerine, Sf. 65) (Vurgular bize ait)

Öyleyse ilk atılacak adım bellidir: Genç güçlere dayanmak. Ancak bu yolla, "eylemsizlik, doktriner katılık, bilgiç hareketsizlik ve yapıldıya özgü girişkenlik korkusu" nun bütün tortularını ve kalıntıları süpürüp atabiliriz. Fakat bu, daha ilk adımdır. Sonra, genç güçlerin diri enerjisini somut görevler ve hedeflere yöneltmek gerek.

Bu somut hedeflerin neler olduğu, olmasının gerektiği biliniyor. Örneğin Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) çalışmalarını ele alalım. (Salt bir örnek olmasıyla değil, ama önümüzdeki görevlerin en önemlisi olmasından dolayı, bütün gelişmenin, sonuç alıcı çalışmanın ve "başarı"nın birincil hedefi olarak görülmelidir.) DİK'in ne olduğu, tarihsel anlamı ve misyonu üzerine saatlerce konuşabilecek onlarca insanımız var. Peki ya, bu konuşan insanların kadar komitemiz var mı? DİK üzerine yapılan konuşmalara harcadığımız saatler kadar somut örgütlenme çalışması yapılsaydı, şimdi onlarca komiteye ulaşırdık.

Bu ya da bu bölgede, fabrikada, sanayi sitesinde, belirlenen bir zaman içinde bir komite kurmak için nereden başlanmalı? Reçeteleri, mükemmel planları bir kenara bırakmakla başlayalım işe. Sırası gelmişken, doktriner katılığımızın ve girişkenlik korkumuzun en etkin olduğu DİK alanında, bugüne dek elimizi kolumuzu bağlayan reçetelere bir örnek vermek yerinde olur. Geçmiş dönemlere ait ve o zamanlar "tıkır-tıkır" işleyen mekanizmaların adını anılsın, ayadımıza pranga oluyor. Bu çalışmaya "en yetkin" düzeyde yürütmek adına, belirli kişilerle başlıyoruz. Bu işleyiş bile başlı başına, girişim eksikliğini, korkusunu ve doktriner katılığı doğuruyor. Oysa ki, DİK'i bulduklarını her yerde hemen hayata geçirmek bu hedef için önüne gelen onlarca fırsatı yanında değerlendirmek, belli kişilerin değil, istisnasız tüm insanların görevi ve sorumluluğu olmalıdır. Bırakalım daha dün çevremize katılanlar, yarın bir komite kurma girişiminde bulunsunlar. Abartmadan söyleyelim: işçiler içinde komiteler oluşturmanın binlerce yolu var. Hal böyleyken, neden kendimizi sadece geçmişin "tıkır-tıkır işleyen" örnekleriyle ve yöntemleriyle sınırlayalım. Bu binlerce yöntemi bulacak olanlar da genç, diri güçlerdir. Yeter ki onlara sonuç alıcı faaliyetler ve başarı olmalarının önemini kavratalım. "Başarı" yoksa, sonuç yoksa, fikirlerin parlıtışı, devrimin zaferini getirmez.

Başka örnekler bakalım: Mücadele Birliği'nde çıkmıştı. Sarıgazi bölgesinde, büyük bir sanayi sitesi önünde dergi satışı gerçekleştirilmeydi. Panzerler, motosikletli polislerin müdahalesiyle çalışmaya dönüştü. Kupkusuz etkili oldu. Ancak, ikinci bir girişim olmadı, neden? Çünkü hedef, organize sanayi bölgesine ne olursa olsun girmek değil, böyle bir olayı gerçekleştirmekti. Ve bir etkisi olduysa, sanayi sitesindeki işçiler üzerinde değil, bu çalışmaya katkılarına katılan insanların militanlığını artırmak yolunda oldu. Böyle bir eylemde ortaya çıkan militan ruh, ilk girişiminde polisçe engellenen bu hedefe kararlıca bağlanmalı ve sonuç alıcı çalışmanın başarıyla taçlanmalıydı. Eder gözle görülür bir "sonuç" ve "başarı" yoksa, militan ruh körelir.

Bayramtepe’de dergi satırlarında yabananları anlatan yazılar; ydylna ders dolu. Ödreticidir, yabananlar bölgedeki etkimizi somut biçimde gösteriyor. Ama aynı zamanda eksiklerimizi gösteren alarm zilleriyle dolu. Artık bu yazılarda, bizi sahiplenen yüzlerce insanı, daha aktif çalışmalar içine çekmek için neler yapıldığını da okumak istiyoruz. Eder biz bu insanlara iki haftada bir dergi ulaştırmak dışında, onlara hemen politik yabama aktif olarak katılabilecekleri, basit ve hemen ulaşılabılır araçlar ve hedefler götürmezsek, onların mahalle komitelerine, içi komitelerine çekmezsek, doktriner bir katkı ve yabıylara özgü girişkenlik korkusuyla hareket edersek, bir yere varamayız. “Ama biz burada söylenen hedeflere varmak için çabalıyoruz” diyenler olacaktır. Madem öyle, sonuçları gösterin bize? Eder Bayramtepe gibi bizi ve genel olarak devrimi bunca sahiplenen bir bölgede bile “sonuç alıcı” çalışmanın başarılarını göremeyeceksek, nerede göreceğiz?

Peki Ya Nitelik?

Bolca duymayı garanti edebileceğimiz soruların başında bu geliyor. Eminiz, bu soru, hareketin içinde henüz yeni olanlardan da gelecektir. Çünkü, Leninistler olarak, her yeni gelene aynı düsturu kavratıyoruz: Önemli olan nicelik değil niteliktir; niceliği doğuracak olan da niteliktir. Kuşku götürmez temel bir doğrudur bu. Nicelik adına niteliği bir kenara öksüz çocuk gibi bakanların, en geniş alanlarda mepruiyet arayışlarına girip genel ilkeleri bir kenara koyanların, en kritik anlarda ellerindeki niceliğin kuru bir badırsak sesi çıkarmaktan başka bir işe yaramadığını gördükçe, niteliğin önemini daha iyi anlıyoruz.

Fakat bu temel gerçek tek yanlı kavrandığında, elimizi kolumuzu badlayan tuzaklara dönüyoruz. Buna biz, “nitelikli eylem tuzağı” diyebiliriz. Lise çağındaki genç insanların bizle, “iki kişiyle eylem yaptık ama nitelikliydi” diyorlar. Ne diyelim, onların da hemen kendimize benzetmişiz. Bu tür nitelikli çalışmalar ve girişimler, tek bir kişiyle bile olsa yapılmalıdır ve yapılmaya devam edecektir. Önümüze koyduğumuz hedefleri, amaçları ve eylemleri, elimizdeki güce göre değil, her zaman devrimin ihtiyacına göre belirlemeye devam edeceğiz. Bu bizim temel niteliğimizdir ama buna artık yeni nitelikler eklemenin zamanı gelmiştir. Söz konusu genç liseliler, kısa sürede komitelerini üç katına beş katına çıkarmıyorlarsa, büyük bir gözü peklik ve girişkenlik ruhuyla gerçekleştirdikleri çalışmanın yarattığı etkinin gerisine düşüyorlar ve sonuçta “nitelikli eylem tuzağı”na düşüyorlar demektir. En yüksek militanlık ve kararlılıkla gerçek niteliğimizi sergiliyor, ama sonra herkesin bu niteliğe hakkını vermesini oturup bekliyoruz demektir. Tuzak buradadır. Eder biz işarcı, inatçı, ikna edici ve örgütleyici yeteneklerimizi bileyip kitlenin içine dalmıyorsak, kendi esermiz olan olayların bile arkasında kalıyoruz demektir.

Nitelik niceliğe dönüşmelidir. Bugün iki kişiyle yapılan, yarın hemen yeni güçlerle birlikte on kişiyle, yirmi kişiyle yapılmıyorsa, dönemin ihtiyacı olan “başarı” henüz ufukta görünmüyordur. En önemlisi, artık elimizin altındaki, etkimiz altındaki niceliğin farkına varalım.

Nice çevreyle ilişki yürütüyoruz, nice fazla insanla görüşüyor, yayın veriyor, onların dolaysız destek ve sempatilerini

görüyoruz. -Ve bundan hemen herkes emin olmalıdır-: Henüz daha tanınmadığımız, ulaşılmadığımız çok daha geniş bir çevre tarafından tanınıyor, biliniyor ve sempati duygularıyla takip ediliyor. Bu, bizim niceliğimizdir. Eder bu, **bize ait niceliği**, hemen eyleme geçirmek suretiyle, hemen somut hedefler için çalışmalarını doğrultusunda özendirmekle, onlara bu yolda her tür inisiyatif ve sorumluluğu vermeye başlamakla, **niteliğe dönüşüremezsek**, pek beceriksiz Leninistler olarak tarihe geçeceğiz demektir.

“Niteliği nasıl koruyacağız?” kaygısı, sorusu, bugünün sorunu değildir. Her şeyden önce, devrimci yükselişin her yanını sardığı, insanların bizzat yodun devrimci gelişme tarafından eğitildiği günümüzde değil; fakat tam tersine, devrimci dalgaın hızla geri çekildiği ve yığılıyın salgın hastalık gibi yayıldığı dönemlerde, “niteliği korumak” kaygısı ön plana çıkar. Bu dönemde, ilkelerden ödün vermeye hazır olanların etkisi, proletaryanın en hayati damarlarına dek sızar. Fakat, devrimin somut olgu haline geldiği günümüz koşullarında, her olay bizim ilkelerimizi doğruluyor. Eder hedeflerimizde, tanımladığımız araçlarda ve çalışma ilkelerimizde açık bir oportünizme sapanmıyorsak, niteliğimizi korumak çabası ön plana çıkmayacaktır. Olaylar ve eylemler içinde, somut çalışma içinde bu nitelik ortaya çıkacak ve pekillenecektir. Öyleyse bızrakalın insanlar, eylem ve hareket içinde, sonuç alıcı faaliyet içinde, tüm eğitimlerini ve bizi kaygılandıran kültürel eksiklerini tamamlasın. Bu eksikleri, faaliyetin dışında tutarak gideremeyiz. Bu tür bir davranış, hem bizim ayağımıza prangadır, hem de yeni yanmaya başlayan militan bir ateşin üzerine su serpmektir.

Sonuç alıcı faaliyet ve başarı kıstaslarının her alanda işler hale getirebilmek için, alabildiğine hızlı ve sabırsız biçimde kökü dedipimlere gitmek gerekir. Bu momenti kaçırılmamalıdır. Son onbeş yılın sert sınıf mücadelesi içinde yabananların daha iyi görebileceği gibi, bu dönem, kitle içinde en yaygın çalışmanın, açık alanlarda propaganda ve ajitasyonun olanaklarının alabildiğine genişlediği bir dönemdir. Kuşkusuz, bu dönemin olanakları geçicidir ve hiçbir zaman kendimizi bu olanaklara badlamayacağız. Gözaltında kayıpların, sokak infazlarının, sokaklarda dergi satırlarına bile kuşunlar yadınının, bir kitap yüzünden tutuklanmanın günlük-sıradan bir olay olduğu geçmiş dönemler, her an kapını çalabilir. Bu sert dönemin gelişimi kaçınılmazdır ve o zaman bugünkü olanaklara sahip olamayacağız. Öyleyse, bu geçici dönemin önümüze sunduğu bütün olanaklardan yararlanmak için, niteliğimizi niceliğe, niteliğimizi de niteliğe dönüştürmek için, açık kitle çalışmasının kendine özgü kurallarını gecikmeksizin kuşanalım.

Devrim dalgası henüz bütün gücüyle kıyılarına vurmuş değil. Ama, bütün belirtiler, bu dalgaın kıyılarına çok yakın olduğunu gösteriyor. Hazır mıyız? Evet, yüzde seksen hazırız. Her zaman için, için yüzde sekseni teoridir. Ama devrim anlarında, tam da böyle anlarda, geride kalan yüzde yirmi her şeydir. Eksiklerimiz gözümüzü korkutmasın. Asıl, eksikleri görmemek ve kabullenmemek alıkanlığından korkulm. Gerisini, pratik, inatçı ve canlı pratik halledecektir.

Kapitalizm Felakettir

Günlerdir Uzakdoğu'da yaşanan 8.9 şiddetindeki deprem sonrasında başlayan ve 100 bini aşkın insanın ölümüne neden olan tsunami felaketini duyuyor, televizyonlardan izliyor, gazetelerden okuyoruz. Dünyanın bir ucunda yaşanan felaket ve insanlık trajedisi içimizi şızlatıyor. Soruna "acaba aynısı bizim de başımıza gelebilir mi? Bizde olursa ne olur?" şeklinde yaklaşan tekelci burjuva medyanın tersine, kapitalizmin neden olduğu bu felaket bizim öfkemizi kabartıyor. Bir felaketi bile milliyetçi bir histeriye dönüştürüp, felaket bölgesinde Türklerin olup olmadığına indirgeyenlerden elbette bu insanlık trajedisi karşısında duygulanmalarını bekleyemeyiz. Onlar sadece "işlerini" yaparlar. Ve "işleri" sermayeye hizmet ve daha fazla hizmettir. Aslında hepsini kazısanız altından dünyanın kaynaklarının nüfusuna oranla daha yavaş arttığını bu nedenle fazla nüfusun bir şekilde yok edilmesi gerektiğini savunan, burjuva ekonomist Malthus çıkar. Ve Malthus yaşasaydı, kapitalizm adına kim bilir ne büyük bir mutluluk duyardı! Öyle ya ölen insanların sayısının artması demek, geride kalan nüfusun yaşam olanaklarının genişlemesi demek! Kapitalistlerin penceresinden bakınca görünenin bundan başka bir şey olmadığına kabızımızın basarız. Bush'un tatil için kapandığı çiftliğinden bizahmet çıkıp felakete dair bir şeyler söylemiş olması bunun tersini doğrulamıyor; tam tersine burjuvazinin insanların karşı karşıya kaldığı felaketlere kayıtsızlığını gösteriyor.

Endonezya'nın Sumatra Adası'nın batı sahili açıklarında denizin 40 km altında 27 Aralık'ta meydana gelen 8.9 şiddetindeki deprem ve sonrasında oluşan tsunami, (fırtına şeklinde yayılan dev dalgalar) 100 binden fazla insanın ölümüne neden oldu. Milyonlarca insan açlıkla ve salgın tehlikesiyle karşı karşıya: Felaketten sağ kurtulanlar çamurların arasında yiyecek bir şeyler bulmaya çalışıyor. Bu anda 5 milyon insan yaşamını sürdürebilmek için gerekli kaynaklara sahip değil. Milyonlarca insan evsiz kalmış; içmek için temiz su dahi bulunmuyor. 5 bin insanın kaybolduğu söyleniyor. En çok çocuklar ölüyor. Bu ana kadar ölenlerin 1/3'ü 5 ile 12 yaş arası çocuklar. "Bir nesil yok oldu" deniliyor.

Ölü sayısı sürekli artıyor. Sadece Endonezya'da 80 bin, Sri Lanka'da 20 bin insanın öldüğü söyleniyor. Aceh'in 300 binlik nüfusunun %5'i ölmüş, Hindistan,

Malezya ve Tayland'da da ölümler var. Felaket, Doğu Afrika kıyılarına kadar uzanmış durumda.

Bunun 1964 yılından beri dünyanın karşılaştığı en büyük deprem olduğu, 100 km'lik bir fayın kırıldığı söyleniyor. 2 bin km'lik sahil hattında tsunami oluşturan deprem için "yüzyılın en büyük 5. depremi" deniliyor.

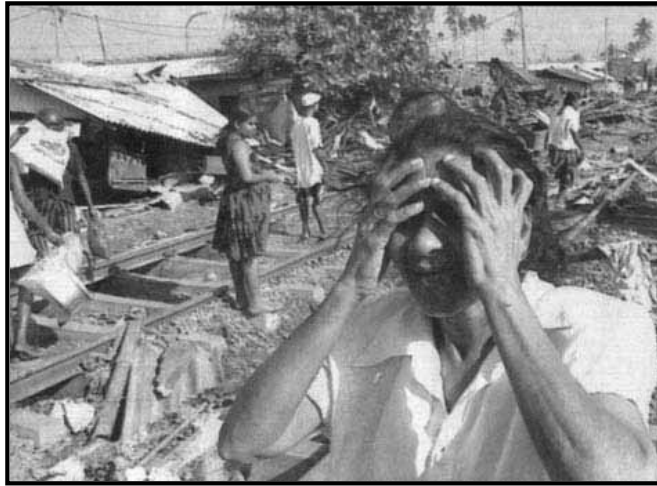
Elbette "rakamların dili" bize felaketin boyutu hakkında bilgi veriyor ama bir an için durup başka bir yöne bakmak gerekiyor. Bu felakete neden olan nedir? Ve acaba bu felaketi önceden engellemek mümkün müydü? Önce ikinci soruya cevap verelim. Bilim adamları e-

ğer bir erken uyarı sistemi olsaydı bu kadar insanın ölmeyeceğini söylüyorlar. Önceden tedbir alınabilse, yerleşim birimleri bir tsunami felaketine karşı boğaltılmış olsa, onbinlerce insanın hayatı kurtarılmış olacaktı. Kapitalistlerin, ya da kapitalist devletlerin paracılarına kıyamadıkları için bu tür doğal afetleri önceden tespit etmeye yarayan donanımları oluşturmaması yüzbinlerce insanın yaşamına malolabiliyor. Biz bunu, üzerinde yaşadığımız topraklarda yaşanan deprem, sel felaketi ve madenlerdeki grizu patlamalarından biliyoruz. Her şeye "kar ve daha fazla kar" mantığıyla bakanlar, maliyetlerinin artmaması adına insan hayatını hiçe sayabiliyorlar. Ölümler onları zerre kadar ilgilendirmiyor. Her büyük felaketten sonra hiçbir şey olmamış gibi kendi işlerine dönebiliyorlar.

Bu tür felaketlerin artık "doğal" olmadığını hepimiz biliyoruz. Kapitalistler dünyanın canına okudular. Kapitalistlerin fabrikalarının bacalarından çıkan atmosferi kirlenmiş zehirli atıklardan dolayı ozon tabakası delindi ve iklim dengeleri alt-üst oldu. Kapitalistler dünyanın "doğallığı" bozdular. Dünya üzerinde kendilerine ait tek bir adaç, tek bir deniz bırakmamak uğruna adaçları kestiler, denizleri fabrika atıklarıyla kirlendiler. Canlı türlerini azalttılar. Dünya çöleleyle yüz yüze kaldı. Her şeyde zincirleme bir bozulma yaşanmaya başladı. Dünyanın bir çok ülkesi atmosferde biriken zehirli gaz oranlarının azaltılması ve bu konuda üzerine düşenleri yapmak için bir süre önce Kyoto sözleşmesini imzaladı. Ama ABD hala bu sözleşmeye imza atmadı. Yani dünyada bir çevre felaketine yol açabilecek gelişmeleri önlemek için üzerine yükümlülük almadı. Ne de olsa ABD'li tekelin "tatlı karları" kasalara dolmaya devam ediyor, dünya mahvolmuş onların umurunda mı? Umurunda olmadığını ABD Başkanı Uzakdoğu'da felaket yaşanırken tatil yapmaya devam ederek göstermiştir.

ABD başta olmak üzere dünya üzerindeki tüm emperyalist kapitalist ülkeler, Uzakdoğu Asya'daki bu felaketin birinci dereceden sorumlusudurlar. Onlar yüzünden dünya doğal dengesini yitirdi. Onlar yüzünden doğal felaketler bir birini kovalıyor. Ve onlar bu dünyanın üzerinden temizlenip atılmadan dünya rahata kavuşamayacak.

İnsanlığın geleceğini ve dünyanın esenliğini garanti altına alacak olan komünist devrimdir..

Düplerine Kan Sıçratılmıþ Bir Halk

“Vurulmuþun/daðların kuytuluk bir boðazında/.../bir hayra yoranım çıkmaz/canım alırlar ecelsiz” Ahmed Arif bu unutulmaz dizeleriyle anlatmıþtır 33 Kurþun’un hikayesini. Bundan tam 62 yıl önce 1943’te dönemin generallerinden Mustafa Muðlalý’nın emriyle Van’ın Özalp ilçesine baðlı bir köyden askerler tarafýndan alýnýp daha sonra kurþuna dizilen 33 Kürt köylüsünün aðzýndan tarihe tanıklık etmiştir þair Ahmet Arif. Ve þimdi Diyarbakýr’ın Kulp ilçesine baðlı Alacaköy Keper mezarýnda ortaya çýkarýlan 11 kiþinin gömülü olduðu toplu mezar, yeniden 33 Kurþun’u gündeme getirmiþtir. “33 Kurþunlu yürek/akmaz göl olmuş bu daðlarda”

Bu kez parmaklar Mustafa Muðlalý’yı deðil ama baþka bir TC generalini iþaret ediyor: Bolu Dað Komando Tugayı Komutaný General Yavuz Ertürk’ü. Pandoranın Kutusu açılıyor ve bir anda olaylar zincirleme ortaya saçılmaya baþlıyor. Kulp’ta bulunan toplu mezarlardan sonra 11 aile daha “toplular” iddiasıyla ÝHD Diyarbakýr þubesine baþvurmuş. Bu baþvuruların arkasýnýn gelip gelmeyeceðini bilemiyoruz ama þundan eminiz: Kürdistan’ın her tarafý bu tür toplu mezarlarla kaplıdır. Özellikle iç sahaþın geliþim sürecinde 91-95 yılları arasında yapılan katliamlarda öldürülen insanların bir çoðunun akýbeti hala meçhuldür. Hala kayıp olan, kendisinden haber alınamayan yüzlerce insan var. Devrimi engelleyebilmek amacıyla burjuvazinin kan dökmekten bir an olsun geri durmayacağını, sýnyflar savaþýmında burjuvazinin ne kadar gaddar ve acýmasýz olduðunu tarihten edinilmiş deneyimlerle bilmiyor deðiliz elbette; ama bu tarihin bizzat parçasý olmak farklı bir þey. Ve Kürt Halký yıllarca bu katliamları yaþadı. Denilebilir ki, yoksul Kürt Halký’nın “acıların kitabından öğrenecek bir þeyleri kalmadı.” Nasıl Fransız burjuvazisi Komüncüleri mitralyözle biçtiðinde Seine Nehri kıpkızıl kan aktýysa, Dicle ve Fýrat nehirleri de kana bulandı. Nasıl ki komünün celladı Thiers, düzenini korumak için acýmasýzdaysa, aynı þekilde TC ordusunun generalleri de acýmasýzdý.

Bugün tarihe tanıklık edenlerden öğreniyoruz ki ordu, Kürdistan’da yaptığý operasyonlarda köylüleri toplu olarak katletmiştir. Ülkede Özgür Gündem gazetesine konu-

þan Vahdettin Yalçın adlı köylü 11 yıl önce Muþ’ta yine aynı olayların yaþandığını, 33 kiþinin acýmasýzca katledildiðini anlatıyor. “Ben olayın tek tanığıyım” diyor, “elimdeki mermi de (11 yıldır elinde saplı duran mermi-bn) benim tek tanığım. Devletin yaptığını ortaya çýkarmak için sakladım.” Vahdettin Yalçın, Bolu Dað Komando Tugayı Yavuz Ertürk’ü hemen teþhis ediyor. Kendisini ve arkadaşlarının köyden alıp Murat Nehri kenarına götürüp, kurþuna dizme emrini verenin o olduðunu söylüyor. Ve hangi tab kaldırılsa altından aynı tugayın ve aynı generalin ismi çýkıyor. El-

bette Kürdistan’da yapılan katliamlar bir kiþinin ya da bir tugayın eseri deðil. Devlet Ulusal Kurtuluş Hareketi’ni kanla bastır-mak ve baþının üzerinde dönenip duran devrim korkusundan kurtulmak için her yonteme baþvurmuştur. Kürt Halký bütün bunları bizzat yaþamıştır. Þimdi bulunan toplu mezarlar gerçeðin sadece küçük bir kısmıdır. Gerçeðin tamamının ortaya çýkacağını ya da toplu mezarların ortaya çýkarılmasını, devletin ulusal soruna baþka da farklı bir yontelime girdiðini düþünenler yaşıyorlar. ÝHD, Diyarbakýr þubesi başkanının bu olay vesilesiyle “toplumsal barışın” sağlanması için bölgede iþlenen cinayetlerin aydınlatılması ve sorumluların yargılanmasını istemesi bu yanlışlıyı yaklaþıma iyi bir örnektir. Diyarbakýr ÝHD þube başkanının “devletin bunu yaparak kendisiyle ve geçmiþiyle yüzleşmesi gerekiyor” demesi bir beklenti ifade ediyor. Kürt halkı, yıllardır beklentilerinin nasıl sonuçsuz kaldığını deneyimleriyle biliyor. En son başkanın “yel daðdan ne koparırsa, onlarda bizden onu koparabilirler” demesi devletin yıllardır sürdürdüğü politikada bir deðiþiklik olmadığının gösteriyor. Ölü ele geçirilen gerillaların cansız bedenlerine yapılan iþkenceler, Kürt Halkına çýplak gerçeðini anlatıyor.

Savaşı tüm yönleriyle yaþamış olan bir halk, kendisine yanlışlan gerçeklik ne kadar baþ aþadı dursa da, onu yüreðinin ve bilincinin süzgecinden geçirerek yerli yerine oturtuyor. Bugüne kadar Kürt Halký kendisine yapılan telkinlerin hiç birine raðbet etmedi. O içinde yanıp duran ateþi korumayı bildi. Bugüne kadar öne sürülen hiçbir þey Kürt Halkının öfkesini azaaltmaya yetmedi. Yoksul Kürt iþçi ve emekçileri, “güneþin düþmanları ile pazarlık edilmeyeceðini”, “bir halkın ancak kendi mezarını kazdığı zaman

öleceðini” tarihten edindikleri deneyimlerle biliyorlar.

Devrim, Kürt Halkının aklına ve yüreðine kazınmıştır. Ortaya çýkan toplu mezarlar Kürt Halkına tek bir þey gösteriyor: Özgürlük adacığının kanla yeşereceðini ve düþmanlarıyla arasına bir kan denizi girdiðini...

Tüm sermaye sınıfı yaratıkları bu kan denizinde boðulmadan ne Kürt halkı ne de ezilen iþçi ve emekçi sınıflar özgürlük yüzü göremeyecektir. r

BAĐIMLILIK SARMALINDA DIĐ POLÝTÝKA

Geçtiğimiz yılın son aylarında Türkiye'nin geliştirdiği ilişkiler, aynı anda iki ipte oynamaya çalışan bir cambazı hatırlatıyordu. Önce Rusya Devlet Başkanı Putin'in Ankara ziyareti, sonra AB üyeliği için Brüksel'de yapılan toplantı ve görüşmeler... Arkasından Türk Başbakanının Suriye ziyareti. Bütün bunların arasında ABD ile "notlar" düşülerek sürdürülen diyaloglar.

Türkiye'nin diş politikasında, hatta iç politikasında emperyalist devletlerin ve emperyalist mali sermayenin belirleyici bir güç haline geldiğini saptadığımızda, Türkiye'nin emperyalist güçlerden bağımsız biçimde kompularıyla, moda deyimle "Avrasya" ülkeleriyle, ilişki geliştirebileceğini düşünenlerin dipsiz bir yanlığı çukuru içinde olduklarını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Putin'in Ankara ziyareti süreci ve sonrası bu konuda yeterince aydınlatıçtı. Putin, tam da Türkiye-ABD arasında "Ekümenik" tartışmalarının alevlendiği, ABD'nin Türkiye'nin bu tutumunu not ettiği bir sırada Ankara'ya indi. "Ekümenik" gibi Türkiye'nin hassas bir yarasını ABD'nin tam bu sırada kaçması elbette rastlantı değildi. Bu hassas yarayı kaşıyarak ABD, Türkiye'ye duracağı ve durması gereken sıyırları bir kez daha hatırlatmış oldu.

Avrupalı emperyalistler farklı bir yol izlediler. Putin'in Ankara'ya indiği gün, önce Avrupa Parlamentosu Başkanı, "AB üyeliği için müzakerelere başlanacak" diyerek ortaya bir yem attı. Ertesi gün, AB Komisyonu Genişlemeden Sorumlu üyesi Olli Rehn "Hedef Türkiye'ye tam üyelik" dedi. Arkasından aynı komisyonun eski bir üyesi "Türkiye beş yıl sonra AB üyesi" açıklamasını yaptı. Doğrusu bu yemler Türk burjuvazisinin elinin tersiyle iteceği cinsten değillerdi.

Emperyalistlerin bu çıkışları etkisini hemen gösterdi. Gelişi, tekelci başında "Tarihi Ziyaret" gibi sözlerle abartılan Rusya Devlet Başkanı, havaalanında, tekellerin pazarlama müdürü gibi çalışan bir devlet bakanı tarafından kaşıldı. Bu, Rusya Devlet Başkanı için olabilecek en alt düzeyde kaşılama idi. Başında abartmak, pratikte önemsememek Türk Devletinin, Türk tekelci sermayesinin politikasıydı. Birinci gün manşetlere çıkan Putin ziyareti, hemen ertesi gün sıradan bir habere dönüştü. Böylece "Avrasya" teorisyenleri ve uzmanlarının uzak görüş mesafesinin bir günle sınyırlı olduğu ortaya çıktı. Rusya Devlet Başkanının Ankara ziyareti hiç bir önemli sonuca yol açmadan bitti.

Başka türlü nasıl olabilirdi ki? Gürcistan'ı, Azerbaycan'ı Rusya'dan tümenden koparmak, Çeçenistan çetelerini her bakımdan desteklemek, Orta Asya ülkelerinde emperyalistlerin etkisinin yayılmasına köprü olmak Türk diş politikasının temel ve dedirmez çizgileriyken bir ziyaretin tüm bunları değirtmesi nasıl beklenebilir! Putin'in gelişinden hemen önce, İstanbul'da birkaç Çeçen'in göstermelik biçimde gözaltına alınmasını bir tarafa bırakırsak, aynı günlerde Türk Jandarma Genel Komutanı'nı Azerbaycan'a göndermekle, Çeçenlerin gösteri yapmalarına izin vermekle Türkiye, bu ziyaretten bir şey beklenmemesi gerektiği mesajını zaten vermişti. Rusya'nın bu mesajı almadığı düşünülebilir mi?

Türkiye, gezinin bu şekilde bitirilmiş olmasının, özellikle ABD'yi ikna etmiş olabileceğini düşünerek bir de açıklama yapma gereği duydu. Açıklama, Türk Dişipleri'nden geldi. Putin'i ülkesine gönderdikten iki gün sonra gelen açıklama kısaca şöyleydi: "Türkiye ABD ilişkileri gergin değil. Türkiye-ABD arasındaki dostluk ve ortaklık güçlü bir zeminde ve karşılıklı anlayış ve ç-

karlar temelinde sürmektedir."

Emperyalist-kapitalist sistemden kopmamak, fakat bu sistemde yerini sağlamlaştırmak için emperyalistleri, başka ülkelerle ilişki geliştirmekle tehdit etmek Türkiye'nin diş politikasının geçmişten gelen bir özelliğidir. İşmet İnönü bu politikayı "Başka bir dünya kurulur, Türkiye orada yerini alır" sözleriyle ifade etmişti. Türkiye'nin daha 20'li yılların başında yaptığı tercihi bilenler, bu sözlerin bir blöften ibaret olduğunu bilirler. Yine de Türkiye, zaman zaman bu boş tehdidi savurmaktan geri kalmaz. ABD ve Avrupalı emperyalistlere karşı Rusya ve öteki kompularla ilişki geliştirme tehdidi bunun sıradan, alışıldık bir örneğidir.

Ne var ki, dönem artık İşmet İnönü dönemi değil ve köprünün altından çok sular aktı. Emperyalizme bağımlılık ve emperyalist sermayenin bağımlı bir ülkeye boyun eğdirici gücü, on kat, yüz kat artmıştı. Emperyalistlerin, bu gücün farkında olduklarından kuşku yok. Bağımlı ülkelere karşı, bu ülkeler kendi "müttefikleri"de olsa, gerektiğinde en küstah üslubu kullanmaktan çekinmemeleri bunun bir ifadesidir. Bunun son örneğini, Musul'da Özel Harekat Birlikleri'ne mensup beş Türk polisin öldürülmesi olayında gördük. Olayın, ABD-Barzani denetimindeki bölgede meydana gelmiş olmasından dolayı, Türkiye olaydan ABD ve KDP'yi sorumlu tutmaya kalkıp tepkisini, "biz de bunu not ediyoruz" sözleriyle ifade edince yanıt gecikmeden geldi. ABD, Türk yetkililere emperyalistlere özgü bir küstahlıkla resmen "saçmalamayın" dedi.

ABD'nin bu yanıtı etkisini anında, önce başında gösterdi. ABD çkarlarının ve çizgisinin bir milim dişına çkamayan Türk tekelci başını önce olayı gerçekleştirenlerden ikisinin ABD askerleri tarafından vurulduğunu; ilk müdahalenin ABD ordusundan geldiğini keşfetti. Sonra, ABD'nin sadık müttefikleri KDP'yi aklamak Türk Dişipleri Bakanına düştü. Nasıl ve ne zaman anlamıylarsa Türk Dişipleri Bakanını olayı gerçekleştirenlerden ikisinin Arap oldukları-Kürt, yani KDP'li değillermiş- açıkladı. Öyle anlayıyor ki, ABD'nin "saçmalamayın" demesi Türk yetkililerin olayı çözümesine yetti!

ABD, Türkiye'nin tam anlamıyla efendisidir. Atılacak bütün adımlar geliştirilecek bütün ilişkiler efendinin izni, kontrolü ve bilgisi dahilinde olabilir ancak.

Türkiye'nin bütün kompularıyla ilişkilerine bu açıdan bakmak lazım. Türkiye, kompu ülkelerle ilişki geliştirirken bunu ancak ABD çkarlarının, politikalarının elçisi olarak, o çıkar ve politikaların sınyırları içinde yapabilir. ABD'nin Türkiye Büyükelçisi "Türkiye, Suriye dahil kompularıyla ilişki geliştirmekte özgürdür" derken bunu anlatıyordu. Demek ki, Türkiye'nin neyi yapmakta özgür, neyi yapmakta özgür olmadığını ABD'nin görevli bir memuru belirleyecektir. Artık geçmiş bağımlılık ilişkilerinin emperyalistlere yetmediği; bunun yerine tam ilhak durumunu gerçekleştirmeye çalıştıkları bir süreçte başka türlü olamazdı zaten. Türkiye aynı anda iki ipte oynamaya çalışan bir cambaz olmak istiyor ama bunun gerektirdiği güç, yetenek ve inisiyatiften yoksun. Emperyalistler arası çelişki ve çatlaklardan kendine yol açmak ve serbest hareket alanı yaratmak dönemi biteli on yıllar oldu. Emperyalistler ve diğer devletler arasındaki çelişkiler artık Türkiye'nin hareket alanını genişleten bir olanak değil, Türkiye'nin çelişkilerini ağırlaştıran birer yük olmuşlardı. Türkiye'nin kompularıyla olan bütün ilişkilerinde bu gerçeği görmek gerekiyor.

“Birçoğu Yakılmıyptı, Diğerleri de Kurpunlarla Öldürülmüptü”

19 Aralık 2000 tarihinde devletin 20 cezaevine eğzamanlı gerçekteirdiği operasyonun ardından yağanan sürece tanıklık etmiğ olan Avukat Cemal Yücel’le sürece iliğkin bir röportaj yaptık.

Y.E.Mücadele Birliği: Merhaba. 19 Aralık katliamı sonrasında yağanan bir çok þeye bir hukukçu olarak tanıklık ettiniz. Bu süreçte neler yağadınız, neler hissettiniz?

Av.Cemal Yücel: Çok sayıda müvekkilim cezaevindeydi, birçoğu Ölüm Orucuna katılmıylardı. Dolayısıyla, hukukçu sıfatıyla öncelikle tanıklıklarım var. Onun da ötesinde F tipi denen hapishanenin gayrı-insani olması sebebiyle, hukukçuluğun ötesinde halk mücadelesi açısından da yakınlığım var. 19 Aralık’a nasıl gelindiğini biliyoruz. Halkın mücadelesini veren devrimcilere yöneltilmiğ açık bir operasyondur. Hapishanedekiler bunun direk muhatabı olduğu için bir direniğ bağlattılar. ‘F tiplerine gitmeyiz’ dediler. Aslında problemin en önemli nedeni, aslında hücreleğtirilmek istenenin tüm toplum olmasıydı. Tüm Türkiye halkı, hücrelere atılmak istenmiğtir.

Operasyon sırasında biz de hukukçular olarak olayın önce otopsi ve adli tıp yanıyla ilgilenmek zorunda kaldık. Orada yağadıklarımızı anlatmaya kelimeler yetmez. Ama iki olay anlatayım ki, olayın vahameti iyi anlağılabilsin. . .

İlki, biz bir aileyle morgdaki kömürlepmiğ cesetleri teğhise geldik. Sonra bir aile daha teğhis için geldi. Her iki ailenin de kızları yakılmıyptı. Simsiyah, kömür gibiydiler. Tanınmaları mümkün değildi. Ailelerden birinden genç bir kız, kömürlepmiğ cesetlerden birinin ablası olduğunu söyledi. Görevliler nasıl tanıdığını sordular. O da, “*ben kışa bir süre önce ziyaretine gitmiğtim, bana gülümsemiğti. Diplerini çok iyi hatırlıyorum. Bu gülümsemeden dolayı yeni yaptırıldığı diplerini çok iyi hatırlıyorum, buradan teğhis ediyorum*” dedi. Diğer aile ise, bağka sebeplerle o cesedin kendi kızlarına ait olduğunu şırlarla söylüyordu. Görevliler, avukatlar, hepimiz ne yapadığımızı bağırmıyptık. En sonunda ben, buradaki kızların hepimizin kızı olduğunu, zaten aynı yere gömüleceklerini, birine bir ailenin, diğerine de diğer ailenin sahip çıkıp alması önerdim. Aileler bunun üzerine kabul ettiler ve aldı. Özellikle bu olayda bir gülüþün, gülümsemenin bir bağka zamanda ölümlerle birlikte anımsanma-

sı çok çarpıcıydı. Adeta yağamın güzellikleriyle, ölümün acısı aynı karede bütünlepmiğti.

İkincisi, yine bir bağka gün, ailelerle birlikte teğhise gittiğimizde, adli tıp sekreteryasına iki kadın geldi. Onlar da teğhis için İstanbul’dan gelmiğlerdi. Yağlı kadının, ödünü hiçbir hapishanede ya da morg kayıtlarında bulamadığını, günlerdir aradığı halde bir sonuca ulağamadığını

söylüyordu. Yine morgda kömür kesilmiğ erkek cesetleri vardı. Biz bunlara bakmasını söylediğimiz sırada bir avukat arkadaşıımız, öncelikle, konuyla ilgilenen derneklerden birine sormanızı, çünkü bu dernek kayıtlarının çok düzenli olduğunu söyledi, biz de hemen derneği arayıp yağlı kadının ödünün kayıtlarında ne þekilde geğtiğini sorduk. Bize sağ olduğunu ve hapishanelerden birine (ismini anımsamıyorum) sevk edildiğini söylediler. Biz de sevinçle yağlı kadına ödünün sağ olduğunu ve o cezaevine gitmesini söyledik. O anda yağlı kadının büyük sevincini tarif etmek de gerçekten zor. Aradan günler geçti, kesin isim listeleri açıldı, hayretle gördük ki, yağlı kadının ödü da ölenler arasındaydı. Derneğin bilgileri ne yazık ki hatalıydı. Ve ben bu yağlı kadının yağadığı sevinçle acı arasında geçen trajediyi hiç unutmuyadım.

Aslında yağadığımız, tanıklık ettiğimiz birçok olay mevcuttur. Ancak bu iki olay, acının büyüklüdü konusunda yeterli kadar aydınlattıcı olduğundan diğerlerini anlatmaya gerek yok.

Y.E.Mücadele Birliği: Sizce devletin 19 Aralık katliamıyla amaçladığı neydi? Süreç önceden planlanmığ mıydı? Adalet Bakanının operasyon öncesi Sağmalcılar Cezaevi’ne 100 ceset torbası sevk edildiğini açıklamasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Av.Cemal Yücel: 19 Aralık operasyonu, devletin mutlaka gerçekteirmeyi istediği F tipi hapishaneler planının bir parçasıydı. Burada katliam planı daha çok devletin hapishane planını iyi anlamak lazım. Kuþkusuz direniğ olmasaydı, devrimciler kuzu kuzu gitseydi, katliam olmazdı. Devrimciler direndiler. Bu nedenle operasyon yapıldı. Ancak þahsi görüş olarak söylüyorum ki, Adalet Bakanının F tiplerine geđiþin 1 yıl ertelemesi açıklaması daha iyi değerlendirilebilirdi. Bir yıllık süreçte devrimciler, F tipi gerçeğini halk kesimlerine daha iyi anlatılabilir, daha güçlü bir destek sağlayabilirdi. Ancak Adalet Bakanının 1 yıllık erteleme açıklamasının samimi olup olmadığından halen emin değilim.

Y.E.Mücadele Birliği: Siz bazı otopsielerde bulundunuz. Otopsi sırasında size herhangi bir güçlük çıkarıldı mı? Ya da sağlıkçılar dıþında herhangi bir baskılanma hissettiniz mi?

Av.Cemal Yücel: Öyle bir baskı görmedik, herhangi bir engelleme yapılmadı. Çünkü olay ortadaydı. Devlet, yakınlara operasyonun doğul seyri içinde gerçektelediğini savundu. Ancak daha sonra kanıtlarla anlaşıldı ki, normal güç kullanımı dıfına çykılarak operasyon gerçekteleştirilmiştir.

Y.E.Mücadele Birliði: Otopsilerde en çok dikkatinizi çeken ne oldu? İnsanlar daha çok neden ölmüşlerdi? Vücutlarında darp izleri var mıydı?

Av.Cemal Yücel: Bir çodu yakılmıştı. Diðerleri de kurbanlarla öldürülmüştü. Darpla ilgili açık bulgulara rastlamadık.

Y.E.Mücadele Birliði: Otopsi sonuçları resmi tutanaklara olduðu gibi yansımıyor?

Av.Cemal Yücel: Evet, o konuda problem yok. Ýzler, ölüm sebepleri konusunda problem yok. Ancak problem, bunca insanın öldüdü operasyon sırasında ağır güç kullanımının hatta kasti öldürmelerin açıkça ortaya çykıdý bu operasyonda bunun sorumlularının hukuk kuralları çerçevesinde cezalandırılmamasıdır. Zaten devletin bu tip siyasi olaylarda öteden beri takındığı tutum budur. Ýpkence, yargısız infaz gibi olaylarda sorumluların yargılanması konusunda nasıl çekingenden davranılmışsa, 19 Aralık'ta da aynı þey olmuştur. En son Kızıltepe'deki Kaymaz ailesinin babına gelenler, aslında uzun süreden beri benimsenen devlet politikasıdır. Tüm kanıtlara rağmen, polisler en düşük ceza istemiyle yargılanacaklar ve büyük bir ihtimalle ya beraat edecekler, ya da baklava çalan çocukların cezasından daha az bir ceza ile kurtulacaklardır. Devlet, demokratikleþecekse öncelikle bu tavrından vazgeçmek zorundadır. Aksi takdirde büyük pahlavalarla sundukları AB meselesinin de masaldan ibaret olduðu anlaşılacaktır.

Y.E.Mücadele Birliði: Olay yeri inceleme tutanakları, şıcağı şıcağına mı yapılmıştı, yoksa her þey kitabına uydurulduktan sonra mı?

Av.Cemal Yücel: Bayrampaþa Cezaevi'nde yapılan inceleme sanırım hazırlıksız olmaları nedeniyle tüm gerçekliði ortaya çykarmıştı.

Y.E.Mücadele Birliði: Örneğin bu operasyon sırasında çok sayıda gaz bombası kullanıldı ve bunların normalde kapalı yerlerde kullanılmayacağı bilindiği söyleniyor. Bunlar tutanaklarda yer almıyor mıydı?

Av.Cemal Yücel: Aldı. Saklayamadılar, bunları saklamaları mümkün deðil-

di.

Y.E.Mücadele Birliði: Katliamda yaralanan tutsaklar, zamanında hastaneye kaldırılıp tedavi altına alınmış mıydı?

Av.Cemal Yücel: Tedavilerde çeşitli aksamalar olmasına rağmen, kasten tedavi yapılmadığı bulgusuna rastlamadım. Belki vardı, ben rastlamadım.

Y.E.Mücadele Birliði: 19 Aralık sonrası müvekkillerinizle götürüldükleri cezaevlerinde hemen görüşme şansınız oldu mu?

Av.Cemal Yücel: Uzun bir süre görüşemedik, haber alamadık. Ailelerde bu durum doğul olarak birçok karmaþaya ve endişeye neden oldu.

Y.E.Mücadele Birliði: İlk görüşmenizde anlatılanlar daha çok neydi? Devrimci tutsakların moralleri nasıldı?

Av.Cemal Yücel: Moralleri her þeye rağmen iyiydi. Ancak onlarda da operasyonun yarattığı tedirginlik hala sürüyordu. Çünkü koðullardan hücrelere atılmışlardı. Baþlarına ne geleceğini onlar da, biz de bilemiyorduk.

Doğul olarak biz, içeride neler olup bittiğini soruyorduk. Onlar da operasyon sırasında olanları, sevkler sırasında yaşananları anlatıyorlardı.

Y.E.Mücadele Birliði: Katliam sırasında uluslararası hukuk camiasının tavrı nasıldı? Gerekli bilgilendirmeler yapılabiliyor muydu?

Av.Cemal Yücel: Uluslararası kurumların konuyla hakkıyla ilgilendiklerini söyleyemeyiz. Zira AB'ne dahil ülkelerin yönetimleri F tiplerine karþı çkmadılar. Bu durum doğul olarak o ülkelerdeki kurumları da etkilemiş olmalıdır.

Y.E.Mücadele Birliði: Bu andaki süreci, hala süren Ölüm Orucu eylemini nasıl değerlendiriyorsunuz? Sizce F tipi cezaevleri kapatılabilir mi?

Av.Cemal Yücel: F tipi hapisaneler artık yeni Ceza İnfaz Kanunu ile tam anlamıyla yasallaştırılmıştır. Avrupa hukukuna da uygun olmalıdır ki, bu yasa uyum yasaları çerçevesinde çkardılabilmektedir. F tipleri ancak büyük bir toplumsal muhalefetin geliştii bir dönemde kapatılabilir. Bu an böyle bir muhalefetin olmadığı ortadadır.

Ölüm Oruçları konusunda da farklı düþüncelerim var, bunları anlatmak istemiyorum.

Y.E.Mücadele Birliði: Bu röportaj için teşekkür ederiz.

...problem, bunca insanın öldüdü operasyon sırasında ağır güç kullanımının hatta kasti öldürmelerin açıkça ortaya çykıdý bu operasyonda bunun sorumlularının hukuk kuralları çerçevesinde cezalandırılmamasıdır. Ýpkence, yargısız infaz gibi olaylarda sorumluların yargılanması konusunda nasıl çekingenden davranılmışsa, 19 Aralık'ta da aynı þey olmuştur. En son Kızıltepe'deki Kaymaz ailesinin babına gelenler, aslında uzun süreden beri benimsenen devlet politikasıdır. Tüm kanıtlara rağmen, polisler en düşük ceza istemiyle yargılanacaklar ve büyük bir ihtimalle ya beraat edecekler, ya da baklava çalan çocukların cezasından daha az bir ceza ile kurtulacaklardır.

EMPERYALİZME VE KAPİTALİZME KARŞI SAVAŞ YILI

Yınsanlık, olaylarla, çatışmalarla, savaşlarla, emperyalizme ve kapitalizme karşı emekçi sınıfların, ezilen sömürülen halkların mücadele ve başkaldırılarıyla geçen koca bir yıl daha geride bıraktı. Dünya halklarının büyük acılara boğan savaşlar, açlık, sefalet, ipten kovulmalar; bunların hepsi emperyalist-kapitalist sistemin insanlığına bela ettiği yıkımlardır.

2004'ün bitimine günler kala, Güney Doğu Asya'da meydana gelen ve insanlık tarihinin en büyük felaketlerinden biri olan deprem-tsunami felaketi ise, insanlığı artık kapitalizmden bir an önce kurtulmak zorunda olduğunu bir kez daha ortaya koydu. Geride bıraktığımız yılın en acı, ama belki de en öğretici olayı buydu. Yüzbinlerce insan, kapitalist devletlerin, kapitalist tekellerin insan yaşamına önem vermeyen karakterlerinden dolayı bir anda öldü. Onbinlerce çocuk bu yüzden öldü, on binlerce çocuk aynı nedenlerden anne ve babalarını kaybetti. Kar getirmeyecek diye insan yaşamını korumaya yönelik önlemlere yatırım yapmaya yanaşmayan kapitalist devletler ve tekeller, doğanın insana bunca zarar vermesinin birinci dereceden sorumlularındır.

Günümüzde, Güney Doğu Asya felaketi yüzünden Hindistan, Endonezya, Malezya ya da Tayland'ın bu konuda öne çıkmış olmalarının bir önemi yok. Bütün emperyalist-kapitalist devletler ve bütün kapitalistler aynı karakterdedir. Her büyük doğal felaketin, özellikle emperyalist-kapitalist ülkelerde insana çok büyük zarar vermesi bir tesadüf değildir. Bu, kapitalist devletlerin ve kapitalistlerin insan yaşamına, insan soyunun kendini koruyup geliştirmesine değil, kapitalist azami kara ve çıkarlara önem vermelerinin sonucudur.

Kapitalizm geliptikçe ve sermaye birikimi dev boyutlara ulaştıkça kar hırsı dizginlenemez boyutlara ulaşan kapitalizm,

insani doğa karşısında savunmasız bırakmakla kalmadı, fakat aynı zamanda doğayı daha çok tahrip ederek doğa olaylarının daha yıkıcı olmasının önünü açtı. Çoğu yerde doğayı insan için yaşanılmaz hale getirdi.

Kapitalist özel mülk edinme biçimi, kapitalist tekellerin aşırı kar hırsı, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet, tüm zenginliklerin bir avuç asalak kapitalistin kasasına akması, bilimin kapitalist tekellerin denetimine ve hizmetine girip olması, tüm bunlar insanın doğayı kontrol altına alma çabalarını büyük ölçüde engelledi. Kapitalist özel mülkiyetin denetiminden, zincirlerinden kurtulması durumunda doğayı kontrol altına almada çok büyük bir mesafe kat etme kapasitesine sahip olan bilim ve teknoloji, sırf bu zincirler nedeniyle, şimdi olabileceği noktaya çok gerisinde bir yerde bulunuyor.

Onun için burjuva basınının, kapitalist hükümetlerin, kapitalist tekellerin "üzüntü" gösterileri timsah gözyaşlarından başka bir şey değildir. Onlar, halkların, ezilen yığınların doğa olaylarından en fazla zarar gören ve acılara gömülen bu kesimlerin öfkesinden kurtulmak, bu öfkenin kapitalizme yönelmesini engellemek için bu sahte gözyaşlarını döküyorlar. Örneğin, doğa felaketinin gelmekte olduğunu saatler öncesinden haber alan, fakat masraf olur diye bir tek önlem almayan Hindistan Hükümeti'nin gözyaşları, üzüntü ifadeleri kimi kandırabilir? Emekçi halkların buradan çıkaracakları tek ders, Hindistan kapitalizmini derhal yıkıp sosyalizme geçmek gerektiğidir.

Hindistan ve diğer kapitalist ülke hükümetlerinin insan yaşamına önem vermeyen bu tipik davranışını, 1999 depreminde biz Ecevit hükümetinde görmedik mi? DSP-MHP faşist hükümeti, deprem sonrasında insanları dozerlerle canlı canlı gömme kararı almakla kalmamış, aynı zaman-

da, insanların acılarını hafifletmek için toplanan yardım paralarını faşist devletin bütçe açığını ve iç savaş harcamalarını karşılamak için kullanmıştı. Bu davranış biçimi, Hindistan'dan Türkiye'ye; ABD'den Almanya'ya kadar bütün emperyalist-kapitalist devletler için tipiktir. Onlar, milyar dolarların kokusunu aldıkları yerde hiç bir şeyi feda etmektan çekinmezler. 2004 yılı insan soyu için çok acı verici bir doğa olayıyla bu gerçeği insanlığına yüzüne çarparak kapandı. Büyük acılar pahasına da olsa, 2004 yılının son günleri, insanlığına ya komünizme geçiş ya da yok olup tercihiyle karşı karşıya olduğunu gösteriyor.

Tarih Hızlanıyor

Geride bıraktığımız yılın olayları, çatışmaları, büyük toplumsal hareketleri, emperyalistlerin hazırlıkları ve geniş kitlelerin büyük eylemleri tarihin büyük bir hız kazandığını kanıtladı. Güney Doğu Asya felaketini bir tarafa bırakacak olursak, buphesiz, 2004'ün en önemli, belirleyici gelişmeleri Irak'ta yaşandı. Çünkü Irak, içinde bulunduğumuz koşullarda iki dünyanın, burjuva dünyayla emek dünyasının, kapitalizmle komünizmin tarihsel çarpışmasının cisimleştiği coğrafyadır. Bu, orada çarpışan tarafların irade ve isteklerine rağmen olan bir durumdur.

ABD emperyalizminin Irak'taki bir zaferi, sadece Irak emek güçlerini değil dünya emek güçlerini de mevzisi bir yenilgiye uğratmış olacaktır. Ve buphe yok ki emperyalist-kapitalist dünyanın başı ABD emperyalizmi, böyle bir zaferden alacağı güçle dünya proletaryası ve ezilen halklarına karşı saldırılarında pervasızlaşacaktır. Bunun tersi de doğrudur. ABD emperyalizminin Irak'ta uğrayacağı bir yenilgi, dünya proleter ve sosyalist güçlerine büyük bir moral güç verecek, eylem ve başkaldırılarına büyük bir ivme katacaktır.

Böyle bir yenilgi ve geri çekilme sadece ABD emperyalizminin değil bütün emperyalist-kapitalist dünyanın yenilgisi olacaktır. 2004 yılındaki tüm gelişmeler, ikinci olasılığın gerçekleşmesinin çok daha olası olduğunu gösterdi.

Bu sadece bizim değil, değerlendirme yapan emperyalist kuruluşların da ortak görüşüdür. CIA'dan askeri tarihçi ve yetkililere kadar herkes, Irak halkının direnişi karşısında ABD emperyalizminin yenilgisinden söz ediyor. Irak halkının direnişinin yani şıra ABD'deki gelişmeler de bu görüşü destekliyor. Yakın zamana kadar emperyalist-kapitalist dünyanın en büyük ve en sağlam ekonomisi olarak gösterilen ABD kapitalizmi, 2004 yılında büyük bir çöküş sürecine girdi. Daha doğrusu, zaten yıllardır dipten gelen dalga gibi ilerleyen bu süreç 2004 yılında iyice su yüzüne çıktı: 570 milyar dolarlık cari açık, 657 milyar dolarlık bütçe açığı, dört yılda %7 oranına çıkan işsizlik ve milyonlarca evsiz insan... Bu birkaç rakam, ABD ekonomisinin özetidir. Emperyalist-kapitalist sistemin amiral gemisi, yeni yıla işte bu çöküş tablosuyla giriyor.

ABD ekonomisindeki hızlı çöküşün bir diğer önemli özelliği, bunun emperyalist-kapitalist zincire dahil bütün ülkeleri sarsacak, hatta çöküşe götürecektir olmasıdır. Burjuva dünya, hımdiden ABD ekonomisindeki çöküşün bütün kapitalist ekonomileri nasıl etkileyeceğini hesaplamayın telâfında. ABD, hegemonyasının sarsılması karşısında çaresiz. Emperyalist ülkeler bu çöküşün kendilerini nasıl etkileyeceğini bilmemenin, hesaplamamanın paniğini yaşıyorlar.

Genel olarak emperyalistlerin, özel olarak ABD emperyalizminin bu durumu dünyadaki bütün olaylara büyük bir hız katıyor. Gelişmeler, baş döndürücü bir hızla meydana geliyor. Çok farklı nedenlerle kapitalizme ve emperyalizme karşı olanlar aynı dönemde ayağa kalkıyor ve bilincinde olsunlar ya da olmasınlar kapitalizme karşı savaşın içinde yer alıyorlar. Olayların hızı ve yoğunluğu takip edilmelelerini neredeyse olanaksız kılıyor. Daha bir buçuk yıl önce Irak'ta büyük zafer kazandıran ABD emperyalizmi, 2004 yılında Irak halkının ezici bir çöndüğünün direnişiyle karşılaştı. ABD düğmanlığı dünya halkları arasında bir salgın gibi yayılıyor.

Proletaryanın ve diğer emekçi sınıfların hedef tahtasına çivilenen emperyalist-

kapitalist devlet sayısı ABD ile sınırlı değil. 2004 yılı, Avrupa proletaryasının ve diğer sömürülen kitlelerin Avrupalı emperyalistlere karşı kitlesel başkaldırılarına sahne oldu. Almanya, Hollanda, İngiltere ve daha pek çok Avrupa ülkesi, tarihlerinin en kalabalık kitle gösterilerine tanık oldular. Avrupa proletaryası, üzerindeki ölü toprağı atarak kapitalizme karşı eyleme geçebileceğini; dahası bu yolda ayağa kalktığını kanıtladı. 2004 yılı bu bakımdan 2005 yılının çok daha yoğun eylemlerle geçeceğininin, sömürülen kitlelerin kapitalizme karşı çok daha aktif olacağını habercisi oldu. 2004 yılında emekçi sınıflarda ortaya çıkan devrimci eyleme yönelik eğilimin 2005 yılında dedilmesi ya da ortadan kalması için hiçbir neden yoktur. Aksine nesnel ortam, kapitalistlerin artması kaçınılmaz olan saldırıları 2005 yılında emekçi sınıfların bu istek ve eğilimlerini daha da güçlendirecektir. 2005 yılı işte bu koşullar nedeniyle emekçi sınıfların, ezilen halkların proletarya öncülüğünde kapitalizme karşı savaşlarını daha da yoğunlaştırdıkları bir yıl olacaktır.

Devrimin Güçlendiği Bir Yıl

Türkiye ve K. Kürdistan'daki gelişmeler, dünyadaki gelişmelerden farklı yönde olmadı. Üki ülkenin iç dinamikleri dünyadaki devrimci gelişmelerle örtüşen onlardan önemli ölçüde etkilence devrim daha da güçlendi. Olaylar, nitelikleri, hızları ve yoğunlukları bakımından pek çok kesim için başlıca oldu. Öyle ki, sürecin devrimci nesnel karakteri bürakalın kışileleri, örgütleri dahi ardından sürükledi. Bunun tipik örneğini Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketinde gördük.

Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi, hiç istemediği ve arzu etmediği halde, şıf sürecin devrimci nesnel karakteri sonucu, yıllar önce bıraktığı açıklaştığı silahlara sarılmak zorunda kaldı. Ortadoğu'daki gelişmeler, Irak'ın işgali, emperyalistlerin politikaları, Türkiye ve diğer bölge gerici devletlerinin Kürdistan konusundaki stratejileri; bütün bunların çok farklı biçim ve noktalarda keşilmesi, birbirini etkilemesi ve en önemlisi Kürt halkının özgürlük hakkı üzerinden şırası, Kürt UKH'ni silaha başvurmak zorunda bıraktı. Nesnellik onu adeta peşinden sürükledi. Geçtiğimiz yıl bu bakımdan çarpıcıydı. Bu gelişmeler, Kürt UKH'ni silaha sarılmak zorunda bırakılmakla kalmadı, aynı zamanda içindeki sınıfsal çelişkileri açığa çıkardı ve sınıfsal

ayrılmayı ertelenemez bir noktaya getirdi.

Bütün çizgileri ve netliğiyle gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini hımdiden bilmek mümkün olmamakla birlikte, önümüzdeki yılın bu konuda önemli gelişmelere tanık olacağını söylemek kehanet olmaz. Bu, görünen köydür. Bu ayrışmanın Kürt halkının özgürlük savaşına zarar vereceğini düşünenler büyük bir yanlışlığı içindedir. Sınıfsal ayrışma ne kadar çabuk, net ve kesin çizgilerle gerçekleşirse, özgürlük savaşına da o oranda gelişecektir. Emperyalistlerle, Türk burjuvazisiyle uzlaşma arayışı içinde olan kesimler, özgürlük savaşının ayaklarına dolanmış gerçek prangalara dönüşmüşlerdir. Önümüzdeki yıl, özgürlük savaşının bu prangalardan tam olmasa bile önemli ölçüde kurtulacağı yıl olacaktır. Bunun devrime güç katacağından şüphelenmek yok.

Öte yandan, geçtiğimiz bütün bir yıl, Türkiye'de meydana gelen gelişmeler de toplumsal devrimi güçlendiren bir çizgi izledi. Aynı çizgi 2005'te güçlenerek ve hızlanarak devam edecek. Zira, geçtiğimiz yıl, bunlara neden olan, bunlara yataklık eden maddi zemin ortadan kalmış ya da kalkacak değil. Proletarya burjuva sendikacıların engelleme çabalarına rağmen tekrar yüz binleri bulan kitlesel eylemlere başladı. NATO karşıtı eylemler, zindan savaşları, fabrika ve işyerleri direnişleri, öğrenci ve diğer emekçi sınıfların eylemleri; bunların hepsi, devrimin toplumsal tabanının devrimci eyleme duyduğu istek ve eğilimin birer ifadesiydi.

İşçi sınıfındaki gelişme niceliksel olmakla kalmadı, nitelik bir sıçrama da yaptı. 1 Mayıs tartışmalarında öncü devrimci işçilerin pek çok devrimci hareketten ileri giderek 1 Mayıs Taksim Alanı'na çıkma kararı almış olmaları, bu saptamamızın en çarpıcı kanıtıdır. Bu, aynı zamanda, proletaryanın devrimci sınıf partisinin, Leninist Parti'nin politikalarının devrimci öncü işçileri etkisi altına aldığı bir işareti oldu. Leninist Parti bunun gibi daha pek çok yönden somut gelişme kaydederek başarıyla bir mücadele yılını geride bıraktı.

2005, Leninist Partinin politik etkisinin güçlenip yayılacağı bir yıl olacak. Türkiye ve K. Kürdistan'da Leninist Partinin gelişip güçlenmesi devrimin güç kazanmasıdır. Önümüzdeki yıl devrimin güç kazanacağı bir yıl olacaktır.

TAKSİM'DE FEDA EYLEMİ

“Ölürse Beden Ölür Canlar Ölesi Değil”

19 Aralık Katliamı'nın üzerinden dört yıl geçti. “Ümidin” serpilip gelişen hayatın düşmanları”, bu dört yıl boyunca katliamların devam ettirdiler. Yerde, dışarıda, zulüm sadanağı dinmedi.

Ve 26 yaşında bir insan Taksim Meydanı'nda bedenini tutuşturarak kararlılığı perdesini aralamak, görmek istemeyen gözlerle gerçeği olduğu gibi göstermek istedi.

Sergül Albayrak, Sevgi Erdoğan 11.. Ölüm Orucu Ekibi'nden bir Savaşçıydı. 25 Temmuz 2004'te başladığı Ölüm Orucu Eylemi'nin 154. günündeydi. 08 Aralık'ta Uşak Cezaevi'nden tahliye olmuştu ve adeta Amilcar Cabral'ın “gerçek özgürlük en son tutsak özgür olduğunda başlayacak” sözünü anımsatmak istemesine, özgürlüğünü, devrimci tutsakların özgürlüğü için kendisini feda ederek bir eyleme dönüştürdü. 26 Aralık'ta Taksim Atatürk Kültür Merkezi önünde “Tecrit Kalksın” yazılı bir döviz açarak feda eylemi yaptı.

Sergül Albayrak, ilk olarak kaldırıldığı Çapa Devlet Hastanesi'nden geri çevrilmiştir. Vücudunun %80'i yanmış olduğu halde yanlış ünitesi olan hastanelere götürülmeyip Taksim Yıkardım Hastanesi'ne götürülmüş ve burada ölümsüzleşmiştir.

Sergül Albayrak ölümsüzleştiğinde Ölüm Orucu Eylemi'nin 154. günündeydi. 19 Aralık'tan sonra, zindanlarda ve dışarıda devrimci tutsaklara destek eyleminde, ölümsüzleşenlerin 118.'si oldu.

O, yaşamını boylu boyunca devrime adanmış. Tüm dünyaya savaşın sürdürdüğünü gösterdi.

**SERGÜL ALBAYRAK ÖLÜMSÜZDÜR!
ÖLÜM ORUCU SAVAPÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!
ZINDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

TUTSAKLARLA DAYANIMMADA SANAT

19 Aralık Zindan katliamlarının yıldönümü olması nedeniyle, İzmir'de pek çok etkinlik, eylem vb gerçekleştirildi.

İzmir'de uzunca bir süredir yapıldığı etkinliklerle ilgi çeken Ayrıldığı Sanat Merkezi, 18 Aralık günü saat 15:00 civarında gerçekleştirdiği 19 Aralık Zindan katliamlarıyla ilgili düzenlediği programla bu katliama kültür-sanat alanından bir katkı olarak sergiledi.

Gerçekleştirilen bu anma etkinliği, devrim savaşçıları için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından Ayrıldığı Sanat Merkezi'nin kendisinin hazırladığı slayt gösterisinin ehlisinde bir sunum gerçekleştirildi. Sunumun hemen ardından Ayrıldığı Sanat Merkezi Piir Grubu sahne aldı ve Ergül Çiçekler'in 19 Aralık katliamını ve Ölüm Orucu Eylemini, ölümsüzleşenleri anlatan şiirini ve “haykır açığı halk” şiirini okudular.

Piir dinletisinin ardından, Ayrıldığı Sanat Merkezi tiyatro grubu sahne aldı ve Ulrike Mainroff ile ilgili bir oyunu sahnelediler. Oyun izleyiciler tarafından beğenildi.

Ve son olarak da, “Diri Diri Yaktılar” isimli bir belgesel gösterimi yapıldı.

Anma etkinliği izleyiciler tarafından olumlu değerlendirilirken, etkinliğin ardından aşıya inildiğinde halen sürmekte olan Ölüm Orucu Eylemi'nden ve bu eylemde 500'lü günlerinde olan Remzi Aydın'dan bahsedildi.

Ayrıldığı Sanat Merkezi Emekçileri sık sık işçi ve emekçi halkların özgürleşmesi için tutsak düşen devrimcilerin yanlarında olduklarını ve olacaklarını vurguladılar.

Y.E . Mücadele Birliği Dergisi İzmir Temsilciliği

TAYAD'DAN BASIN AÇIKLAMASI

26 Aralık günü Taksim'de bulunan AKM önünde bedenini tutuşturarak ölümsüzleşen Sergül Albayrak, F tipi zindanlara karşı mücadelede ölümsüzleşen 118. savaşçı oldu.

Uşak Cezaevi'nde kalan Sergül Albayrak F tiplerine karşı Ölüm Orucuna girmişti. Daha sonra tahliye olan Albayrak akrabaları tarafından Bağcılar'da bulunduğu bir evden kaçırılmıştı. Ölüm Orucunu sürdüren Albayrak, eyleminin 154. gününde Taksim AKM önünde bedenini tutuşturdu. “Tecriti Kaldırın” yazılı bir döviz tutan Albayrak bedenini tutuşturduktan sonra slogan attı ve zafer iğareti yaptı. Bedenin % 80'i yanan Sergül Albayrak 28 Aralık günü saat 16.00'da ölümsüzleşti.

29 Aralık günü TAYAD'lı aileler konuyla ilgili Sergül Albayrak'ın bedenini tutuşturduğu yerde, AKM önünde basın açıklaması yaptılar. DETAK'ın da destek verdiği açıklamaya yaklaşık 60 kişi katıldı. Başın açıklamasını okuyan TAYAD üyesi Mehmet Güvel; “Sergül tahliye olmuştu ama geride kalanlar için tecrit devam ediyordu. Bencil değildi Sergül, bana dokunmayan yılan bin yaşasın diyen bir düzene de meydan okuyordu. Ki arkadaşlarına, canından çok sevdiklerine devam eden tecrit zulmüne karşı bedenini ortaya koymaya hazırды. Hazırды ki bunu 154 gün önce bedenini ölüm orucuna yatırdığına ifade etmişti. ‘Canından çok sevdiğim’ diyordu arkadaşları için ‘Canından çok sevdiğim’ diyordu halkı için. (...) Bizler Sergüllerimize, onların mücadelesine sahip çıkacak, kardeşimize karşı her türlü zulme direnmeye devam edeceğiz” dedi.

19 ARALIK KATLIAMINI UNUTMADIK

Bundan 4 yıl önce faşist TC devleti, AB ve ABD emperyalizminin de desteğini arkasına alarak, bir kez daha vahşi, barbar yüzünü gösterdi. İşçi sınıfının önderleri olan ve zindanlarda bulunan devrimci, komünist tutsaklara saldırdı. Hepimizin belleklerinin

de iz bırakan bu vahşi saldırıyı bir kez daha lanetleyip, devrimci tutsakların gösterdikleri direnişi selamladık.

19 Aralık 2000 tarihinde 20 zindana eş zamanlı yapılan bu saldırı, 28 tutsağın yaşamına mal olmuş, yüzlerce tutsağın ise sakatlanmasına yol açmıştı. Katliamın üzerinden 4 yıl geçti. Ama saldırının yarattığı sonuçların etkileri hala varlığını sürdürüyor. Tekelci kapitalizm ve onun faşist devleti, pervasızca zindanlar üzerinde yıkıcı planlar yapmayı sürdürüyor. F tipi zindanlarda işkence devam ediyor. Devrimci tutsakların teslim alınabilmesi için yapılacak ne varsa, onu uygulamaktan çekinmiyorlar. Fakat, 19 Aralık'ta olduğu gibi, TC ve emperyalizminin işi o kadar da kolay gitmiyor. Yaşanılan bunca katliama, işkenceye, izolasyona vb karşı devrimci ve komünist tutsaklar teslim alınıyor. Ölüm Orucu devam ediyor. Direniş devam ediyor.

Üzerinde doğup büyüdüğümüz topraklardan binlerce kilometre uzakta, şimdi bulunduğumuz İsviçre'de 19 Aralık katliamının anma ve direniş selamlama için etkinlikler yapıldı. Bunlardan birisi de St.Gallen Halkevi'nin düzenlediği "19 Aralık Katliamını Unutmadık", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür" başıyla düzenlediği etkinliği.

26 Aralık günü saat 15.15'te başlayan ve yaklaşık 40 kişinin katılım gösterdiği etkinlik, Halkevi'nin planladığı şekilde geçti. Toprağa düşen devrim savaşçıları için yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla program başladı. Günün anlam ve önemini anlatan metin okunduktan sonra program halkevi üyelerinin hazırladığı müzikle devam etti. Pür ve hazırlanan sinevizyon gösteriminin ardından, salonda hazır bulunan, 19 Aralık Katliamını yaşamış TKEP/L ve TKP-ML davasından eski iki tutsağın anlatımlarıyla programa devam edildi. Katliam saldırısının devrimci tutsaklar hakkında devrime yapılmış bir saldırı olduğunun vurgulandığı etkinlikte, sinevizyon gösterimi sırasında yaşanan vahşetin boyutları görüldüğünde, salonda bulunan bazı kişilerin gözyaşlarına hakim olamadığı da gözlemlendi. Canlı tanıkların Bayrampaşa ve Ümraniye zindanlarında yaşadıklarını anlatması ve ardından katılımcıların sorularının cevaplanmasından sonra etkinlik sonlandırıldı.

**19 ARALIK KATLIAMINI UNUTMADIK, UNUTMAYACADIZ!
DEVİRİM SAVADÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!
YABASIN 19-22 ARALIK ZİNDAN DİRENİŞİ
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

İsviçre'den Bir Leninist

Emek Kültür Merkezi'nde 19 ARALIK ANMASI

Dört yıl önce devrimci tutsaklara karşı yapılan 19 Aralık 2000 katliamında ölümsüzleşen devrimci tutsakların anışı, Emek Kültür Merkezi'nde yaptığımız etkinlikle yapıldı. Son iki yüz yıldır burjuvazi ve devrimci işçi sınıfı arasında geçen sert sınıf mücadelesinde, burjuvazinin temel silahlarından biri olarak kullanıldığı zindanlar Türkiye ve Kürdistan için son on yıllık iç savaşta devrimi ezme ve çevirme odağı haline gelmişti. 19 Aralık katliam operasyonunu faşist tekelci sermaye devleti için politik olarak kaçınılmaz yapan neden buydu. Bir ölüm-kalım çarpışmasına tutsaklar üzerinden girilen devleti, devlet yapan temel ayaklardan olan zindanlar, emekçilerin devrim mücadelesinin kaldıracı olarak artık yıkılacak kıvama gelmişti. On yıllardır Demokratik Halk Devrimi mücadelesine karşı rehin tutulan devrimciler, bunun için katledilmeli ve devrime karşı moral üstünlüğü devamı için ölüm hücrelerinden oluşan F-tipi zindanlara kapatılmalarıydılar.

Devrimci tutsaklar, Kürdistan ve Türkiye halklarının faşizme karşı moral üstünlüğünü gösterircesine en zorlu koşullarda, sermayenin zulüm kaleleri olan zindanlarda devrimin ve onurun kıyıl bayrağını daima dalgalandırdılar. Faşist devlet, 19 Aralık'ta aynı yürek ve bayrakla karşılaştı. Zindanlarda devrim bayrağı, 28 devrimcinin kanıyla daha da kıyıldı.

Sermayenin devrimci ve komünistleri, evrensel tutsak alma, rehin tutma, katletme taktiği, Türkiye ve Kürdistan'da hiçbir zaman devrimi yenemedi, devrimci tutsakları teslim alamadı. Devrimci işçi sınıfının sermayeyi yenme iradesi ve bilinci, yüzlerce devrimci tutsağın ölümsüzleşmesiyle Ölüm Orucu siperlerinde savaşmaya devam ediyor...

Almanya'da bulunan göçmen işçi ve emekçilerin gözleri ve yürekleri, tutsakların direnişinde, Ölüm Orucu eyleminde. Toplumsal ve siyasal koşulların sürgün ettiği onbinlerce insan, emekçi, yürekleriyle devrimci tutsakların eyleminden güç alıyorlar. Almanya'da küçük sayılabilecek bir kent olan Reutlingen'de emekçi göçmenler, Emek Kültür Merkezi'nde 60 kişiye yakın bir toplulukla bir anma programı hazırladı ve gerçekleştirdi. Saygı duruşuyla başlayan etkinlik, dernek çalışanı bir arkadaşımızın hazırladığı bir metnin okunmasıyla devam etti. Daha sonra iki yoldaşımızın hazırladığı şiir dinletisi sunuldu. Şiir dinletisi, Leninist tutsakların şiirlerinden oluşmuştu. Özellikle, yine Ölüm Orucu eylemcisi bir yoldaşımızın Murat Yoldaş anısına yazdığı şiir, dinleyenleri yürekte etkiledi. Dinleyiciler arasında içtenlikli ve duygusal anlar yaşandı. Daha sonra dernek çalışanı bir başka arkadaşımızın "Mavi Atlasın Kıyıl Peritler Çektik" kitabından seçtiği bazı şiirlere yaptığımız besteler sunuldu. Müzik grubunun hazırladığı türkü dinletisiyle devam eden etkinlik, dinleyiciler arasından gönüllü olarak çıkan bazı dostlarımızın okuduğu şiir ve türkülerle doğal bir biçimde sona erdi.

**DEVİRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR!
ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR... DEVİRİM SÜRÜYOR...
Almanya'dan Leninistler**

Ayýbıdý' mýzdan Yansýyan

Ýnce bir yađmur sesiydi yatađymdan dođrultan beni. Pencereyi haff araladým, öne dođru eđildim, kara bulutlar maviliđin önüne kümelenmiđti yine... Kana susamýđ bir hayvan, iđçi semtinde hala dolabýyor. Soluk alýp-veriþleri 150 yýl önceki gibi deđil artýk. Belli ki, ölüm-kalým savađý veriyor. Çok yakýnýmýzda hissediyorum cýlýz nefesini... Yatađymdan kalkýyorum "Sokađa indiđimde sendelememeliyim" diyorum kendime. Her yerde karþýma çýkacaktýr biliyorum. Yalnýz olmadýđýmýn farkýndayým. Zafe-rin güvencesi birçok yürekte saklý...

Yađam ne büyük öđretmen ücretli iđçiler için; burada aynı sokaklarý hiç duraksamadan geçiyoruz. Ne kadar sađlam ve yetenekliler. "Kana susamýđ hayvan"ýn ürktüđünü hissediyorum. Emeđin sermaye karþýsýnda örgütlülüđü... Sokak aralarýnda küçük küçük rüzgarlar, büyük bir fırtýnanýn habercisi gibi bir uđultu çýkarýyor. Nicedir bu tür esintiler var atmosferimizde. Son söziün ait olduđu yerlerden birisi burasý. Ýþçilerin yüzle-rinde bütün kanlý pazarlara meydan okuyan bir ifade. Bođaza düđümle-nen bir haykýrýþýn bekleyiþi... Sonrasý kurtuluþ, bilirim.

Otobüse bindiđimde içimde Ayýbıdý heycaný...

"Ayýbıdý'na dokunabilir miyim" dedim kendi kendime o gün. Yađ-mur sokaklarý slatalý bir hayli olmuþtu. Yađmur sonrasýný beklemeliyim diye düþündüm. Otobüs de ne çabuk gelmiþti. Ýçimdeki Ayýbıdý'na do-kunma isteđi, sürükledi beni köþe bađýna kadar. Ýþte oradaydý, derin bir nefes almama neden olan...

Sokulduým yaný bađýna kadar, adýmlarým merdivende yankýlandý. Ýce-ri girdiđimde, Murat'ýmýz, Aysun'umuzun, Sibel'imizin bakýþlarıyla kar-þýlaþtým. Dona kaldým öylece... Her þeyimi feda edebileceđim yoldaþlar-ým. Sayfalara sđmayacak yürekleriyle karþýmdalar. Hiçbir þey söyleye-medim, susup kaldým bir süre. Her þeyiyle, bütün karanlýkların panzehi-riydi bu. Bütün aydınlýđý taþýyan... Komüncüler... Yoldaþlarým...

19 Aralýk'la ilgili yürek dolusu bir sunum gerçekleþecekti birazdan. Ýzleyiciler arasýnda yerimi aldýđýmda, kara bulutlar vardý hala gökyüzün-de.

Emek buradaydý, yađam burada, yađamak için acele edenler. Ýnsanlý-đýn özgürlüde susadýđý çölde, serap görmüyor Onlar, Onlar ki, koca bir denizi avuçlarında taþýyan, bir damla suyu bütün kýtalara pay edecek yü-rede sahipler, bilirim...

Oturduđum yerde bakýþlarýndan ýþık topladýđým yoldaþlarým. Öyle güzel þiir okudular ki... Yeniden, yeniden tazelandim. Ardýndan tiyatro, slayt ve film gösterimiydi bekleyen coþkuyla.

Öfkem bin kat daha çelikleþti 19 Aralýk katliamýn izlerken, bin kat daha su verildi bugün çeliđe... Bin kat...

Yoldaþlardan biri yaný bađýmdaydý. Ađladýđýný hissettim. Parýldayan gözlerinin ađlamaya da hakký var bilirim, bilirim gözyaþlarýnýn öfke ve umudu beslediđini yarýnlar için...

Sýmsýký kucaklaþtýk hepsiyle. Kapýya dođru yöneldiđimde ardýmda dünyayý sýrtlayan Leninistler vardý.

Yađmur hala çiseliyor. Çiseliyor çiselemesine de, ya sonrasý... Bili-rim diyalektiđin dünyayý Ayýbıdý'na taþýyacak çizgisini. Biriken niceliđin niteliđe eviriliþini...

**DÜNYA EMEDİN OLACAK!
DEVRİM BÝZÝZ BÝZ DEVRİMÝZ!**

Ýzmir'den Bir Leninist

ÝZİNDEYÝZ KOMBAT

4 gün Savaşlarý olarak tarihe geçen Kahra-manlýk Destaný'nýn 4.yýldönümünde bizler de ola-naklarýmýz çerçevesinde bir anma programý hazýr-ladýk. Katýlýmcýlarýn tamamýný iđçilerin ve çođun-luđunu Kürdistan'ly proleterlerin oluþturduđu an-mamýz, önceden hazýrladýđýmýz fotođrafların gös-terimiyle baþladý. Operasyonlar sýrasýnda çekilen zindanlarýn fotođraflarýnýn yanýnda yitirdiđimiz sa-vaþçýlarýn ve Kombat'ýmýzýn resminin yer aldýđý pano özel olarak ýþıklandýrýldý ve ilgiyle izlendi. Panonun karþýsýnda "Remzi Aydın Ölüm Orucu-nun 533.gününde" yazýlý dövizimizle savaþçýmýzýn resmi de vardý, eriyen bedeninden yansýyan umut-la gülümsemesinin resmi...

19-22 Aralýk Savaşçýlarýnýn þahsýnda tüm dünyada ölümsüzleþmiþ devrim savaþçýlarý için saygý duruþundan sonra, Leninist bir iđçi zindanlar tarihini ve Zindan Savaşlarý ile sýnyflar savaþýmý-nýn diyalektik bađný anlatan bir konuþma yaptý. Devleti, bu katliama yönelten ekonomik ve siyasi koþullarý anlattý. Büyüyen devrimi engellemenin ilk ve önemli adýmý olarak iđçi-emekçilerin öncü-leri olan devrimci tutsaklarýn "teslim" alınmak istendiđini belirtti. Ardýndan bir iđçi arkadaþ da, kat-liamý rakamlarla (asker-silah-bomba) anlatan bir yazý okudu. Ölümsüzleþen her bir savaþçýmýzýn i-simlerini andýk. Bir baþka iđçi arkadaþta Çanakkale'deki Zindan Savaþýný anlatan bir yazý okudu. Bir iđçi arkadaþýmýzda, tüm insanlýđý göreve çađý-ran Remzi Aydın'ýn Annesi Tayibe Anamýzýn mektubunu okudu. Ergül Çiçekler'in Remzi için yazdýđý þiirin de okunduđu anmamýzda zaman za-man duygusal anlar yaþandý. Kimi zaman bođazý-mýz düđümlendi, konuþamadýk...

Kombat'ýmýzýn hayatý ve Ölüm Orucu Eylemi ile ilgili uzun uzun konuþarak anmamýzý sonlan-dýrdýk. Tüm arkadaþlarýn emek ve özveri göstere-rek anmaya bir þeyler katmaya çalyþmasý progra-mýmýzýn canlý geçmesini sađladý.

Gün be gün geliþerek ilerleyen devrimin iđçi-ler arasýnda bu denli sempati kazanmýþ olmasý, ka-zanacađýmýzýn garantisidir. "Bunca baskýdan, bun-ca katliamdan, kan deryasýndan, vahþetten dođsa dođsa ancak devrim dođar."

**ZÝNDANLARI YIKACAK
ZAFERÝBÝZ KAZANACADIZ!**

Adana'dan Devrimci Ýþçiler

LENİNİSTLER'DEN EYLEMLER*

ZAFERE KADAR DEVRİM

5-11-2004 tarihinde Hatay'ın Harbiye Beldesi'nde Ölüm Orucu Eylemi ve ezilen-sömürülen halklarımız için hazırladığımız kuşlamalar yapılmıştır. Üzerinde; "Yaşasın Türk-Kürt-Arap Halklarımızın Mücadele Birliği!, Zindanları Yıkacağız Zaferi Biz Kazanacağız!, İşçiler-Emekçiler Leninist Parti'de Örgütlen Silahlan Savaş!, Fabrikalar Tarlalar Her şey Emeğin Olacak!, Zindanları Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!, Tutsaklar Özgürleştirilmeden İşçiler-Emekçiler Özgürleşmez!, Yüzyılın Komünü Küba, Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!" yazan kuşlamalar bir anda Harbiye'deki Pazar yeri, cadde ve sokakları kapladı. Ölüm Orucu Eylemini sahiplenmek her yoldaşın görevidir

DEVİRİM DEVİRİM ZAFERE KADAR!

Akdeniz'den Genç Leninistler

"SAVRA SAVRA HATTA NASR!"

20 Kasım tarihinde Hatay'ın Harbiye Beldesi'nde partimizin 15. mücadele yılı ve zindanlardaki Ölüm Orucu Eylemimizin sürdüğünü halklarımıza duyurmak amacıyla yazılmalar ve kuşlamalar yapılmıştır.

"Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Faşizme Karşı Örgütlen, Silahlan, Savaş", "Ya Devrim Ya Ölüm", "Leninist Partide Örgütlen, Silahlan, Savaş" yazılmaları, Harbiye'nin ve merkezi yerlerinde yapılmıştır. Faşizme karşı her zaman savaştık, savaşacağız.

Ölüm Orucu er ya da geç zafere ulaşacaktır. Dünyada var olan kapitalist düzeni sona erdirmek, bizim ve bütün Leninistlerin ortak görevidir.

Akdeniz'den Genç Leninistler

VE BİR HABER

14 Aralık 2004 tarihinde Hatay'ın Antakya ilçesinde kısa bir süre önce Yeni Sanayi Sitesine çalışan minibüslerin, ana cadde üzerinden yasal olmayan yollarla geçişlerine izin verilmemiştir. Daha önce bu hattı kullanan Yeni Sanayi minibüsleri, bu karara itiraz etmelerine karşın, Antakya Belediyesi'nin Özel Halk Otobüsleri, o hattı kullanmak isteyen Yeni Sanayi minibüslerine çevre yolundan bir hat çizilerek, ana cadde üzerinden kendi geçişlerini sağlamak ve Yeni Sanayi minibüslerinin geçişlerini önlemek istiyorlardı. Bu kararı kabul etmeyen ve bu karara karşı çıkan Yeni Sanayi minibüsleri, aynı hattı kullanmaya devam etmek için, kendi aralarında karar aldılar. Antakya Belediyesi Özel Halk Otobüsleri ve polis ekipleri, buna karşı çıkınca kargaşa çıktı. Kargaşaya sinirlenen ve kendi haklarından mahrum edilen Yeni Sanayi minibüsleri, olayın yapıldığı Gıme Köprüsü'yle Orman Dairesi arasındaki yolu trafiğe kapatarak olayı protesto ettiler. Minibüs şoförleri, kararları kabul edilinceye kadar yolu kapattılar. Bütün işçilere rağmen yolu açmadılar. Kısa bir süre sonra istekleri kabul edilen Yeni Sanayi minibüsçüleri, aynı hattı kullanarak yolu trafiğe açtılar. Yeniden yeni eylemlerde ve zaferlerde buluşmak üzere...

Hatay'dan DİK'li İşçiler

"DEVİRİME KADAR SAVAŞACAĞIZ"

Hatay'ın Harbiye Beldesi'nde 26-27 Aralık tarihleri arasında faşist devletin 19 Aralık katliamını unutmadığımızı ve süren Ölüm Orucuna destek vermek amacıyla yazılmalar ve kuşlamalar yaptık, yapmaya da devam edeceğiz.

Harbiye Lisesi duvarı, Harbiye Belediyesi karşısında ve Harbiye'nin içinde bulunan çeşitli duvarlara yazılmalar yapıldı. Aynı günler içerisinde Harbiye Lisesi önü ve içi, Selman Nasır E.O.İ.Ö. Okulu önü, Dükkan Abbud, Halisli Mah., Esenbulak Mah.ve Harbiye'nin çeşitli cadde ve sokaklarında kuşlamalar yapıldı.

Ayrıca, "19 Aralık Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür!, Devrim Biziz Biz Devrimiz!, Yaşasın Partimiz TKEP/LENİNİST!, Ya Devrim Ya Ölüm!, Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür!, 19 Aralık Katliamını Unutmadık Unutturmayacağız!, Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek!" yazılmaları yapıldı.

Biz Leninistler, bize yapılan bütün baskılara rağmen her zaman devrimi düpleyerek faşizme karşı savaşmaktayız ve devrime kadar savaşacağız. Devrimci tutsaklar hücrelerde zindanları yıkmaya mücadelesi verirken biz de dışarıda açlıyı, sefaleti yok etmek burjuvazinin hükümdarlığına son vermek faşist devletin iktidarını yıkmak için zafere kadar 'Ya Devrim Ya Ölüm' diyerek yürüyeceğiz.

Antakya'dan Leninistler

KAPİTALİZMİ YIKMAK İÇİN...

Tüm dünyada kapitalizmin çürümekte olduğu şu zaman içerisinde iç savaşın yapıldığı üzerinde yapıldığımız topraklarda kapitalizm insanları yaşamdan kovmaktadır. Tekellerle bütünleşmiş devletin amaçlarına ve isteklerine araç edilen milyonlarca insanın, bunun farkında olmadan onlara bilinçsizce hizmet etmesi, insanların özgürlüklerinin elinden alınmasını getirmiştir. İnsanlığı açlıya sefalete zorlayarak öldürmesi veya onursuz ve geleceksiz bir yaşam sunması, kapitalizmin yıkılma gerekliliğini açıkça göstermektedir.

Tabii ki bu, kapitalizmin insanlar üzerindeki üstünlüğünü ifade etmiyor. Kapitalizmin emekçilere açtığı savaşa karşılık, emekçiler bilinçleniyor, örgütleniyor, eylemler yapıyorlar. Zindanlarda Ölüm Orucu Eylemi ile kapitalizme karşı savaşılıyor.

Bu anda üzerinde yapıldığımız topraklarda, yozlaşan ve çürüyen burjuva kültürünü, gerek televizyonlarda gerek radyoda, gazetede vs. hayatımızın her noktasına yerleştirmek isteyenleri kendiliğinden bilinçle yok edemeyeceğimizin farkına varmamız gerekiyor.

Sosyalizmi kurmak adına emek sarf etmediğimiz her dakika hatta her saniyenin kapitalizmin ömrünü uzatacağını unutmalıyız. Ancak devrimi hayatımızın merkezine koyduğumuzda, kapitalizm denen canavarı yıkabileceğimizi bir an olsun unutmalıyız.

Biz de sınıf savaşımının geldiği aşamada, komite çalışması için bildiğimizden komite oluşturduk. Komitemiz; kapitalizme karşı devrimin aracı olmak, devrimi örgütlemek ve

devrimci eylemleri yükseltmek için kuruldu. Nazım'ın dediği gibi; "gündüzlerinde sömürilmeyen/gecelerde aç yatılmayan" dünyayı kuracak komünist devrimler için komite ve konyelerde örgütlenelim....

Hatay'dan Leninistler

“BÜTÜN BİLİNCİMİZ, YÜREĞİMİZ VE BEDENİMİZLE SAVAŞALIM”

Emperyalist-kapitalist sistem bizlere geleceği olmayan, yoz kültürle bütünleşmiş, onursuz bir hayat sunuyor. Bizler ya bu yozluğun içerisinde yok olup gideceğiz ya da “başka bir dünya mümkün” deyip sosyalizm için savaşa çıkacağız. Nesnel koşullar artık herkesi bir tercih yapmaya zorluyor, ben tercihim devrimden yana kullanıyorum. Ama mücadeleye nasıl başlayacağımızı, devrim için nasıl örgütleneceğimizi bilmiyordum. Yani bu zorlu yola nasıl adımı atacacağımı kavrayamamıştım. Ta ki Leninistleri tanıyana kadar. Çevremde çeşitli yapılanmalar vardı ama onlarda devrimi, kararlılığı göremedim. Leninistlerle konuştuğum zaman devrimi şimdi yapayacağım gibi oluyorum. Devrimi iliklerime kadar hissettim. Çünkü bunu bana gerçekçilikte hissettirdiler. “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak” şeklinde bir slo-

gan var ki tamamıyla hayatla bütünleşiyor. Bu sloganda ifade edilen şeyin anlamlılığını, canlılığını ve gerçekliğini her geçen gün daha çok yaşıyoruz. Leninistler devrime daha yakındır. Gerek teorileri gerekse pratikleri bunu gösteriyor. Bunu somut durumun somut tahlilinden yola çıkarak söylüyorum. Evet onlardan kararlılığı, bağlılığı, tutarlılığı ve de cesareti öğrendim. Ve inanıyorum ki tarih Leninistleri haklı çıkaracaktır.

1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayacaklarını söylediler söylemekle kalmayıp 1 Mayıs'ı Taksim'de kutladılar. Faşist devlet bütün engellemelerine karşın devrimci bilincin, devrimci kararlılığın önüne geçemedi ve geçemez de.

Kıyası Leninistler; söylediklerini yapan, devrimi küçük şeylere feda etmeyen ve aynı zamanda başkaları için kendi canını feda edenlerdir. Devrimin bugünün sorunu olduğunu kavrayan bir yürüyüşün devrime yol açabileceğini gören kişilerdir Leninistler.

Şimdi bütün bilincimizle, yüreğimizle ve bedenimizle sosyalizm kurulana kadar; “YA DEVRİM YA ÖLÜM” diyerek savaştık.

Hatay'dan Bir Leninist

* **Elimize posta yolu ile ulaşan bu yazıların haber niteliğinden dolayı yayımlıyoruz.**

EDİTİM-SEN'LE BİRLİKTE...

9 Aralık Perşembe günü yine saat 16:00'da Antep Ödretmenevi'nin önünde toplanıldı. Mücadele Birliği Platformu'nun da katıldığı eyleme, yine aynı dövizlerimizle katıldık. “Zafer Savaşın Emekçinin Olacak”, “Anadil Hakkı Engellenemez” sloganlarını attık. Perşembe gecesi, Cuma sabahına kadar açık olan Editim-Sen'i, Mücadele Birliği Platformu olarak ziyaret ettik. Ayrılmış Sanat Merkezi Müzik Grubu da kısa bir müzik dinletisi yaptı.

“Devrim Mücadelesi sürüyor, türkülerimizi susturamayacakları gibi Editim-Sen'i de kapatamayacaklar. Anadilde Editim engellenemez, editim emekçileriyle mücadeleyi paylaşmaktan mutluluk duyuyoruz” dediler. Yapılan dinleti emekçilerin beşerisini kazandı. Türkülere eplik eden ve alkışlarıyla beşerilerini dile getiren emekçiler ziyaret sonunda teşekkür ettiler.

Mücadele Birliği Platformu Temsilcileri, öğretmenlerle sabaha kadar sendikada kaldılar. Cuma saat 11:00'de mahkemenin Editim-Sen'i kapatma davasını İubat ayına ertelediği öğrenildi.

Antep Mücadele Birliği Platformu

Zindanlardaki Mücadele Kararlılığımızı Biliyor

Zindanlarda kıyasıya bir savaş devam ediyor. Ölüm Orucu Eylemi sürüyor.

Faşist devletin yeni saldırı tasarımlarıyla zindanlardaki devrimci tutsaklara, işçi ve emekçi halklara, öğrencilere saldırılarını arttırdığı günlerde dünyada eşi görülmemiş bir katliamın ve bir o kadar da kahramanlığın adı olan 19 Aralık Zindan savaşlarının bir yıldönümü daha geçti.

Bizler İzmir'den Leninistler olarak, zindanlarda sürmekte olan Ölüm Orucu Eylemi'ni ve 19 Aralık Zindan savaşlarının İzmir işçi ve emekçilerinin gündemine sokmak için İzmir'in üç bölgesinde değişik propaganda eylemleri gerçekleştirdik.

İlk olarak 20 Aralık günü, saat 15:00 civarında İzmir'in en merkezi yerlerinden biri olan Konak Meydanı'nda bulunan bir köprü'nün meydana bakan tarafına, “19 Aralık Katliamının Unutma; Leninistler” yazılı bir pankart astık. Halkın yoğun ilgiyle karşılanan pankart, yaklaşık bir saat asılı kaldı.

İkinci olarak, 21 Aralık günü, yine saat 15:00 civarında bu kez genelde öğrencilerin çok yoğun olduğu Buca bölgesinde 9 Eylül Üniversitesi'nin İktisat ve Editim Fakültelerine geçişte kullanılan caddenin üzerindeki bir üst geçide, “Murat Ördökçi Ölümsüzdür, Leninistler” yazılı bir pan-

kart astık. Bu pankartta yarım saate yakın asılı kaldı ve insanların ilgisini çekti.

Son olarak da 23 Aralık günü 12:00 civarında işçilerin çok yoğun bulunduğu Çiğli'de merkezde bulunan bir üst geçidin üzerine, “Ölüm Orucu Sürüyor, Leninistler” yazılı bir pankart astık.

Zafer bize bu yolda sıkı tutan devrimci tutsaklarımızın savaşma azminde yüreğimizi sıstıyor ve inancımıza taze kan oluyor.

İzmir'den Leninistler

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

TEKSTİL İŞÇİLERİ GREVE GİDİYOR

Tekstil sektöründe, 20. Dönem Grup Toplu İş Sözleşmesi'nde, patronların tavrı nedeniyle onbinlerce işçi greve hazırlanıyor. Bossa T.A.Ş'e bağlı Bossa1, Bossa2, Bossa3, Bossa4, Bossa5, Bursa Coats, Karadeniz Örne, İnceler Boyahanesi, İnsa ve İnci Plastik işyerlerinde greve çıkılması kararı alındı. 60 günlük yasal sürecin içinde işkolunda grev, 5 bin işçiyi kapsıyor.

İşçiler, patronların, bu anki mevcut çalışma koşullarından çok daha geri taleplerle masaya geldiklerini belirterek, kazanılmış haklardan taviz vermeyeceklerini söylüyor ve mücadeleyi sürdürmeye kararlı olduklarını söylüyorlar.

DİSK ve Tekstil Sendikası Genel Başkanı Süleyman Çelebi, tekstil patronlarının 'grevin ihracat sektörünü zor duruma soktuğu' gerekçesiyle grevi yasaklamaya çalışacaklarını söylüyor.

ESKİBEHİR'DE EYLEM

Eskişehir'de yapımı uzun zaman süren tramvay, 24 Aralık Cuma günü seferlerine başladı. Ancak, tramvayın çalışmaya başlamasıyla birlikte, Büyükşehir Belediyesi çodu bölgenin otobüs ve dolmuş hatlarını iptal etti. Tramvay seferlerinin yetersiz olması, otobüs seferlerinin de iptal edilmesi nedeniyle ev ve işyerlerine vaktinde ulaşamayan 1.000 emekçi, eylem yaptı. Esnaf Sarayı önünde tramvay durağında beklerken belediye önüne doğru yürüyüşe geçen Eskişehir halkı yolu da trafiğe kapattı.

Belediye önüne kadar, "Ulaşım Hakkımız Engellenemez" sloganlarıyla yürüyen emekçiler, belediye önünde polis barikatıyla karşılaştı. Belediye başkanı ile görüşmeden yolu açmayacağını söyleyen emekçiler, sloganlar epliğinde oturma eylemine başladı. Eyleme saldıran polis, 6 kişiyi gözaltına aldı.

ARJANTİNLİ EMEKÇİLER 3 YIL ÖNCEKİ AYAKLANMAYI UNUTMADI

19-21 Aralık ayaklanmalarının 3. yıldönümünde Arjantinli emekçiler, yeniden Buenos Aires sokaklarındaydı. Onbinlerce emekçi, 21 Aralık akşamı Kongre Binası önünde toplanmaya başlayarak 3 ayrı koldan cumhurbaşkanlığı konutunun bulunduğu Mayo Meydanı'nda buluştular.

Çeşitli siyasi oluşumların yanı sıra, 2001 olaylarına damga vuran badımsız kitle örgütlenmeleri ve mahalle konseylerinin katılımıyla gerçekleşen mitingde, IMF ile ilişkilerin kesilmesi, dış borçların iptali, siyasi mahkumların serbest bırakılması, Arjantin silahlı kuvvetlerinin Haiti'den çekilmesi yönünde talepler dile getirildi.

19 Aralık 2001'de onbinlerce emekçi boş tencerelerle tempo tutarak sokağa dökülmüştü. Kısa sürede ayaklanmaya dönüşen bu eylemde 27 kişi katledilmiş ve birkaç hafta içinde 4 cumhurbaşkanı değilmişti.

İŞÇİLER ASGARİ ÜCRETİ PROTESTO ETTİ

Ankara'da 21 Aralık günü Asgari Ücret Komisyonu toplandı. Milyonlarca aileyi yakından ilgilendiren bu görüşmelerin sürdüğu sırada işçiler de eylemeydi.

On milyonu aşkın işçiyi yalnızca Türk-İş'in temsil etmesine tepki gösteren DİSK'li işçiler, 60 kişilik bir kitle ile bakanlık binası

önüne geldiler. "Asgari Ücret Sefalet Ücreti Olamaz" diyen işçiler, bu görüşmelere tüm işçi sendikalarının dahil edilmesini ve asgari ücretin yükseltilmesini talep ettiler. Polisin müdahalesiyle karşılaşılan sendikacılar içeriye alınmadılar. Bakanlık bahçesine giren bir grup işçi de devletin kolluk güçleri tarafından dışarı çıkarıldı.

BELÇİKA'DA 50 BİN EMEKÇİ EYLEM YAPTI

Belçika'da ACV ve ABVV sendikalarının çağrısı üzerine 21 Aralık günü eylem yapıldı. Başkent Brüksel'de 50 binden fazla emekçinin katıldığı eylem, çalışma sürelerinin uzatılması ve emeklilik hakkının kısıtlanması planlarına karşı yapıldı. "Haklarımızdan vazgeçmeyeceğiz", "Çalışma Sürelerine Dokunmayın" pankart ve dövizleriyle şehir merkezine yürüyen emekçiler, bu yüksek katılımla sendikacıları bile şaşırttı. Eylem en yüksek 20 bin emekçinin katıldığı hesap eden sendikacılar, hükümetle görüşmelerin hale sürdüğünü ama hükümetin kendilerini hiç hesaba katmadıklarını belirttiler.

Uzun yıllardan sonra Belçika'da gerçekleşen en büyük eylemin bir bahangıç olduğunu söyleyen emekçiler, bu barışçı devletin bozduğunu dile getirdiler.

SAĞLIKÇILAR İŞİRLİDE DE EYLEMDE

DİSK Dev Sağlık İş Sendikası da sağlık hizmetlerinin taşeronlaştırılmasına karşı eylem yaptı. Pipil Etfal Hastanesi bahçesinde yaklaşık 40 kişi sağlıkta güvencesiz çalıştırılmaya karşı sloganların olduğu dövizlerle basın açıklaması yaptı. DİSK'e bağlı diğer sendikalar ve SES ile TTB'nin de destek verdiği açıklama, hasta yakınlarından da ilgi gördü. Hastanelerde sağlık ve temizlik hizmetlerinin taşeronlaştırılması sonucu iş güvencesiz, kadrosuz ve örgütlenme hakkı olmadan sağlık emekçilerinin çalıştırılmasının yasaklanmasını istedi.

Sağlık emekçileri, "Eğit İşe Eğit Ücret", "Taşeron Değil Kadrolu Çalışan", "Herkese Eğit Ücretsiz Sağlık", "Sağlık Haktır, Satılmaz" sloganları ile eylemlerini sonlandırdı.

TEKEL İŞÇİLERİ EYLEMDE

Malatya'da TEKEL işçileri, sigara bölümünün özelleştirilmek istemiyle tekrar ihaleye çıkarılmasını protesto etti. 2 saat boyunca işi durduran işçiler, 300 kişi ile fabrika önünde eylem yaptı.

SES, Eğitim Sen ve Tüm Köy Sen sendikalarının da destek verdiği eylemde hükümetin TEKEL'i yerli ve yabancı firmalara yem yapma planını yürürlüğe koyduğu söylendi. Bu yasanın sadece bütün üreticilerini ve TEKEL işçilerini değil, tüm Malatya esnafını etkileyeceğini belirttiler.

Bu özelleştirme sonucunda tüm TEKEL işçileri, kazandıkları tüm özlük haklarını ve kazanılmış haklarını kaybedecekler. Sendika hakları da olmayan işçiler, sözleşmeli olarak yılda en fazla 10 ay çalıştırılacak.

AVUKATLAR "ANTİ-TERÖR" E KARŞI

11 Eylül saldırılarının ardından İngiltere'de uygulamaya giren anti-terör yasası, avukatlar tarafından protesto edildi. Avukatlar, bu yasaya dayanarak, yabancı büphelilerin yargılanmadan uzun süreler tutuklandığını ve bunun hukuka aykırı olduğunu söylediler. "Yaban-

çý þüpheli"lerden birinin avukatý olan Ian Macdonald, yasa kapsamýnda yer alan "hak ve özgürlüklerin görmezden gelinmesinin bir zorunluluk olduðu" anlayýþýný kabul etmediðini söyleyerek istifa etti. Ýnsanlarýn suçlanmadan, hatta yargılanmadan tutuklanamayacaðýný belirten Macdonald, istifa edecek daha fazla sayýda avukat olduðunu belirtti.

SEKA'DA EYLEM

SEKA Ýzmit iþçileri, SEKA'nýn kapatýlararak arazisinin Kocaeli Büyükþehir Belediyesi'ne devredilmesini protesto etmek için, aileleriyle birlikte eylem yaptý. 27 Ocak 2005 tarihi itibariyle iþten atýlmalarına karar verilmesi üzerine, 28 Aralık 2004 günü, Selüloz Ýþ Sendikası'na baðlý SEKA iþçileri 4 bin kiþi ile eylem yaptý. Fabrika önünde yapýlan eyleme, çeþitli siyasi parti, sendika ve kitle örgütleri de destek verdi. "Bugün SEKA Yarýn Tüm Ülke", "Her Yer SEKA Her Yer Direnilþ" sloganlarıyla Büyükþehir Belediyesi'ne yürüyen iþçiler halk da evlerinden çýkararak destek verdi. SEKA iþçileri, yürüyüþ yolu üzerinde iþten atmalara karþý eylem yapan Saraybahçe Belediyesi iþçilerine de sloganlarıyla destek oldu.

Þçiler, Büyükþehir Belediyesi önüne gelince polis barikatý ile karþýlaþtý. Sloganlarla barikatý protesto eden iþçiler, barikatýn birkaç metre geri çekilmesini saðladı. 14 gündür direniþte olduklarýný söyleyen iþçiler, "Bizim SEKA'dan Ölümsüz Çýkar" diyerek bu özelleþtirmeyi kabul etmeyeceklerini söylediler.

ATINA'DA POLÝS KARAKOLUNA BASKIN

24 Aralık akþamý, Yunanistan'ýn þakenti Atina'da, 200 kiþilik maskeli bir grup, polis merkezine taþlarla saldýrdý. Karakolda gözaltýnda bulunan bir Afgan gencinin kaçması sonucunda herhangi bir Afgan gencini yakalayýp gözaltýna alan polislerin, genci iþkenceli sorgulardan geçirmesi üzerine bir grup genç, karakola saldýrarak kapý ve pencerelerini, otomobillerini parçaladı.

Bu eylemin sonrasında gözaltýna alınan anarþist bir gence polislin iþkence yapması, gencin diþlerinin ve burnunun kýrılması, kabadayak iþkencesine maruz kalması üzerine, gencin çýkarýldýðý mahkemenin önü de eylem alanına döndü. Delil yetersizliði nedeniyle gencin serbest býrakýlması üzerine, kitle sloganlar atarak daðýldý.

BAKIRKÖY BELEDÝYESÝNDE EYLEM

Bakýrköy Belediyesi'ne baðlý çalıþan iþçiler, Toplu Sözleşme'nin uygulanması için, 3 saat iþ býraktý. Tüm Bel Sen ve Belediye Ýþ Sendikalarına baðlý iþçiler, "Toplu Sözleşme Hakkýmız Gasp Edilemez", "Direne Direne Kazanacaðız", "Baskýlar Bizi yýldýramaz" sloganlarıyla Bakýrköy Özgürlük Meydaný'nda toplandı. Kamu emekçilerinin 2004 yýlý Toplu Sözleşmelerinden doðan haklarýnýn ödenmediði gibi, belediye iþçilerinin de bu haklarýnýn gasp edilmeye çalıþýldýðýný söylediler. Personel sıkýntısı gereksesiyle 150 iþçi iþten

çýkarýlırken, 200 taberon iþçinin alındýðýný da söyleyen iþçiler, belediye hizmetlerinin aksamasýndan kendilerinin deðil yönetimin sorumlulu olacaðýný söylediler.

IRAK'TA ÝÞÇÝLER GREVDE

Þgalin katliamlarla sürdüðü Irak'ta bir taraftan silahlý direniþ sürerken, diðer tarafta yaþamý yeniden üretmeye çalıþan iþçiler de hemen her üretim alanında grevdeler. Irak Ýþçi Konseyleri ve Sendikalarý Konfederasyonu'nu çerçevesinde son yapýlan eylem ve grevlerden bir kaçý þöyle:

Baðdat'ın 180 km güneyindeki Kut þehrinde, tekstil iþçileri greve gitti. Þirket yönetimi ve devlet güçlerinin çadırsıyla güvenlik güçleri iþçilere saldýrdý ve 4iþçi bu saldýry sonucu yaralandý. Irak Ýþçi Konseyleri ve Sendikalarý Konfederasyonu (FWCUI) þirket yönetimi eliyle gerçekteþen bu saldýryy protesto eden bir açıklama yaptı. 7-UP Gazoz Fabrikası iþçileri, ücretlerinin artýrılması ve çalıþma koþullarýnýn iyileþtirilmesi istemleriyle grev çadırsýnda bulundu.

Baðdat'ın 370 km güneyindeki Nasýriye þehrinde elektrik iþletmesi çalıþanlarý, ücretlerine zam yapýlması ve Nasýriye kentine elektrik saðlanması talebiyle greve baþladı.

Basra Elektrik Þirketi iþçileri de, ücretlerine %30 zam yapýlma-đýy ve çalıþma koþullarý düzeltilmediði takdirde greve gidecekleri tehdidinde bulundular.

FRANSA'DA ÝÞGAL

Ýsveç kökenli H&M konfeksiyon zincirinin Fransa geneline dađým yapan deposunda çalıþan 300 iþçi, 3 hafta süreyle depoyu iþgal etti. Patronlarla süren toplu iþ görüþmelerinin kesilmesi üzerine, görüþmelerin tekrar baþlamasını talep eden iþçiler, dađým bürosunu iþgal ettiler. Le Bourget þehrindeki dađým deposunun ülke genelindeki 63 H&M Maðazasına yeni sezon giysilerini gönderememesi üzerine H&M grubu zor durumda kaldý. 3 hafta boyunca bu nakliyatý engelleyen iþçiler, ücretlerinin yükseltilmesini talep ediyorlar.

28 Aralık günü depo önüne gelen polis, eylem son verdi. Zor kullanarak içeri giren polis, iþçilere saldýrarak dýþarıya çýkardı. Yaralanan iþçinin olmadýðýný açıklayan polise, bu tutumundan dolayı siyasi parti ve sendikalar tepki gösterdi. H&M grubu, iþçilerle görüþmelere tekrar baþlayacađýný bildirdi.

JOTUN TOZ BOYA'DA DÝRENÝÞ

Ekim ayında, Tekirdađ'daki Jotun Toz Boya Fabrikası'nda gerçekteþen 2 günlük grevin ardýndan imzalanan Toplu Ýþ Sözleşmesi'nin patronlar tarafýndan uygulanmamasý üzerine 3 günlük yemek boykotu yapmýþlardý. Bu boykot üzerine patronlar fabrikaya noter getirerek iþçilerin iþ býraktýðýný, çalıþmadýklarýný tespit ettirmeye çalıþmýþtý. Buna dayanan patronlar, Petrol Ýþ'te örgütlü 45 iþçiyi iþten attý.

Jotun Boya patronlarý, Jotun Boya Sanayi iþletmesinde de örgütlü 28 iþçiyi iþten atmýþtý. Bu olaylar üzerine, Jotun Toz Boya Fabrikası iþçileri, direniþe baþladýlar ve patronlarýn fabrikadan sendikayý çýkarmasını protesto ettiler.

KÜBA'DAN ABD'YE KARÞI BÜYÜK TATBÝKAT

Küba ordusu, ABD'nin saldýrgan politikalarına yanýt vermek amacıyla, son 20 yýlın en büyük tatbikatýný düzenledi.

100 bin asker, 400 bin yedek ve milyonlarca sivilin katýldýðý tatbikatta Küba savaþ uçaklarý, hava taarruzu baþlattý. Genel Kurmay Baþkan yardımcısı, "Amerika'nýn Küba Devrimi'ni her ne pahasına olursa olsun yýkma düþüncesi bu tatbikatý zorunlu kılmýþtır" dedi. Savunma Bakaný Raul Castro da Amerikan başkaný Bush'u uyararak "Ülkemizi iþgal etmeye kalkarsanız, adýr bir yenilgi alırsanız" dedi. Raul Castro, bu tatbikatýn Amerika'nýn Küba halkýný hafife almamasý gerektiðini kanýtladýðýný söyledi.

BİLİNÇ AYNI ZAMANDA SORUMLULUKTUR

Bugün yeryüzündeki her insan, insanlık tarihinin dörtbin yıllık birikimini tüketiyor. Bir an durup düşündüğümüzde kullandığımız her aracın, her bilginin bin yıllar süren mücadeleler ve bedeller sonucu bize ulaştığını görürüz. Bu an elinizde tuttuğunuz bu dergiye bakın. İnsanoğlu neleri kaçırdı, neleri mürekkep olarak kullanmamış ki? Bilgisini başka kupaçlara ulaştırmak için el yazılarıyla çözdüğü hatta tabloları yazılmış yazılar bize neler anlatıyor.

Tüm insanlık birikiminin ötesinde bugün bize ulaşan yazıların her biri nice devrimcilerin, ilericilerin hayatlarına mal olmuş birikimleri taşıyor. Devrim kavramının adza alınması bile tarih boyunca ve bugün ne büyük bedellere mal olmuştu.

Bilinç sahibi olan insanlar ne büyük bir sorumlulukla karşılaşıyorlar. Bugün bizler Ekin- Sanat alanında mücadele edenler, insanın tüketici olmaktan çıkıp üretim sorumluluğunu yerine getirmesi gerektiğini vurgularken aslında böylesi bir tarihsel sorumluluktan bahsediyoruz.

Kapitalizm üretim karşısında edilgenleştirdi, nesneleştirdi insanın böylesi bir tarihsel sorumluluğu olduğunu, ondan gizler. İnsanın tarihin, üretimin, yapantısının öznesi olması demek kapitalizmin yokoluşu demektir. Bunun için kapitalizm kitlelerin uyanışına engel olmak ve sömürsünü sonuna kadar vardiya bilmek için insanı derin bir uykuya çeker. Dünyeyi ve yarını göremeyen, anlamayan kendisini diğeri insanlardan kopuk ve güvensiz hissederek kapitalizmin insanı, bencilikle ve bencilikle çözümlenir. Burjuvazi iktidarıyla birikimiyle ve bütün üretimlerden sömürdüğü maddi olanaklarıyla büyük bir savaş yürütüyor. İnsan olmanın bilincindeki her insanın bu büyük saldırıya rağmen ve ona karşı mücadele etmek zorunda kaldığı açıktır.

Bugün önümüze çıkan en önemli soru tüm bu saldırılara karşı nasıl mücadele edeceğiz ve yeni insanı oluşturunca nasıl bir yöntem izleyeceğiz.

Bizler sistemi oluşturan maddi alt yapıya karşı mücadeleyi, üst yapıya karşı yürüttüğümüz mücadeleden ayrı tutmuyoruz. Kapitalizmi tanımak demek ekonomiyi-politikayı tüm yönleriyle yorumlayabilmek demektir. Üretim ilişkilerini incelemek zorundayız ama üretime yabancılaşan emekçiyi de incelemeliyiz. Paranın dolaşımını bilmeliyiz ama para karşısında insanın nesneleşmesi süreciyle de ilgilenmeliyiz.

Hepimiz insanı insan yapan iki ödese bilim ve sanatın gücünü biliyoruz. Bilimsel dünya görüşümüzü en etkili dille, sanatın diliyle ulaştırmanın gerekliliği konusunda hem fikiriz. Ancak "nasıl yapmalı" konusunda tıkanıklıklar yaşadığımız da gözlemliyoruz. Ya alelacele yakın kaygılarla oluşturulmuş kaba-basit gösteriler ya da özen içinde iyice kaybolduğu biçimsel kalıplar şekline dönüştürüyor yaptıklarımızı. Alman ideolojisinde Marx "sanatçı adının mesleki gelişmesinin sınırlı olduğunu gösterir sa-

dece. Komünist bir düzende ressam yoktur, başka etkinliklerinin yanı sıra resimle uğraşan insanlar vardır" diyerek cevaplıyor sorularımızı. Her birimiz insan olmanın tüm bilinciyle üretimlerimizi esteteze edebilmeliyiz. Sevginin, öfkenin, düşünce- nin karşı tarafa iletilmesinin en etkin yolunu daha çok yol bile- rek bulabiliriz.

Sadece sanat kurumlarında çalışanlar için değil yaşamın her yerinde sanat, mücadelenin bir aracıdır. Bilincimizi taşımanın en etkin yollarını, içinde barındırır. Güzel ve etkili konuşmak ve yazmak bir devrimci için vazgeçilmezdir. Bir marşın ya da bir türkünün ne kadar etkili olduğunu biliriz. Özenle dekore edilmiş bir ev, bir kurum çevremizdekilere bizi en iyi şekilde anlatır. Hatta düzgün ve temiz bir kıyafet disiplinimizi yansıtmamızın iyi bir yoludur. Yeni bilincimizle taşıyan insanlara devrimci romanları tavsiye ederiz. Sanatı bir araç olarak kullanmak kapalı salonlarda yapılan gösteri- li sahnelerle sınırlı değildir. Aslında belki de bilince çıkarmadığımız ama gün içinde pek çok kez yaptığımız ve karşılaştığımız bir unsur sanat.

Burjuvazinin bir bilinç bombardımanı yürüttüğünü ve bunun sonuçlarını görüyoruz. Futbol, reklamlar, diziler, dev reklam panoları, pop ve arabesk kültür. Verilen haberlere kullanılacak kavram ve kelimelere kadar her şey bilincimize yönelen bir saldırı içeriyor. Bizler bulduğumuz her yerde sadece burjuvazinin bu bilince saldırılarını tehir etmekle onunla mücadele edemeyiz. Hele biz bile bu saldırıları yeterince bulmuyor, çözümlenemiyor, bilince çıkartmıyorsak aynı saldırıya maruz kalacağımız, çürüme ve yozlaşmanın içine düşmemiz için bile değildir. Ancak bu saldırılara rağmen ve ona karşı etkin bir duruş gerçekleştirebilirsek ayakta kalabiliriz.

Tüm devrimci kadroların kendi gelişimi ve çevresindekileri bu tufandan kurtarmak için estetik bilimini öğrenmeleri, güzelle- çirkin, bayağı ile yüceyi birbirinden ayırma ve yorumlama yetisine sahip olmaları gerekir. Biçimi yadsınmak kaba biçimci bilince tutsak olmaktır, özü yadsınmaksa yozlaşmanın temel bulmasıdır. Tabii ki bilinç bağıta da belirttiğimiz gibi sorumlulukları getirir. Bilinç sahibi olan insan tüm davranış, duruş ve yorumlarında bunu dışı vurur. Estetik bilimi de bu dışı vurunun bilimidir.

Ekin-Sanat alanında çalışanlar bu bilgiyle donanmalı tüm çalışmalarda yöntemler geliştiren etkin insanlar olmalıydılar. Yaşamımızın her anı Marksist bilincin diyalektik yöntemleriyle yani bilinçle, özenle donanmış olmalıdır. Sosyalizmin yeni insanı, bugünden altyapı ve üstyapı konusunda kendini hazırlamalıdır. Bu çalışmaların geniş bir zamana yayılmayacağı yükselen devrimle kendisini bize dayatıyor.

Dünya Devrim Hareketinin İki Komünist Önderi: Rosa Luxemburg Ve Karl Liebknecht

Alman faşizminin katlettiği iki devrimci önder; Luxemburg ve Liebknecht...

15 Ocak 1919'da kendilerinin de içinde olduğu 23 devrimci, kabusu oldukları burjuvazinin barbarca saldırısı karşısında "nihai devrimci görevlerini yerine getirdiler." Proletaryanın savaşımı için hiçbir zaman kaçınmadıkları canlarını bu u-
durda yitirtiler...

Rosa Luxemburg 1871'de Polonya'da, Karl Liebknecht 1871'de Almanya'da doğdu. . doğdu. İki de genç yaşta sosyalizmle ve sınıf mücadelesiyle tanıştılar genç Liebknecht Marx'ın yanında eğitim gördü. Rosa, işçi hareketinin güçlü olduğu zamanlarda Almanya'ya geçti ve mücadelesini Alman Sosyal Demokrat Partisi çatısı altında sürdürdü. Parti içinde oportünist yaklaşımlar sergileyenlerin karşısında yoldaş Liebknecht'le birlikte devrimci bir karşı tavır ortaya koydular.

Rosa Luxemburg 1907 yılında Stuttgart'ta toplanan 3. Enternasyonal Kongresine katıldı. Yaşamı boyunca eylem alanında etkili olmanın gerekliliğini özellikle savundu. Ve bu alanda çalışmaları sürdürdü. Bunun yanında teorik çalışmalarını ihmal etmedi. 1913 yılında, kapitalizmin, az gelişmiş ülkelere doğru kaymasının nedenlerini anlattığı "Sermaye Birikimi" adlı eserini yayınladı.

1. Dünya Savaşında (1914) üyesi oldukları Alman Sosyal Demokrat Partisi, yurtseverlik demagojisiyle, Alman burjuvazisinin yanında yer alarak, hükümetin savaş bütçesini onaylıyordu. Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht 15 kadar arkadaşıyla, bu tutuma karşı çıktılar.

Savaşta karşı mücadele kararı alan, içlerinde Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht ile birlikte Klara Zetkin, F. Mehring'in de bulunduğu grup Spartakist Birliği'ni kurdular. Spartakist Birliği'nin Rosa Luxemburg tarafından yazılmış "ilkeleri" böyle diyordu: "Eğer enternasyonal proletarya, emperyalizme karşı, uzlaşmazsızın bir bütün olarak döv-

ürse, bütün gücünü ve kendini feda etme yeteneğini bir araya getirip, eylemine pratik ilke olarak 'savaşa

karşı savaş' sloganını seçerse, sosyalizmin nihai amacına ulaşabilir." Rosa Luxemburg savaşın sonuçları konusunda ise bu görüşleri ileri sürüyor: "Burjuva toplumu, bir çıkmazla yüz yüzedir; ya sosyalime ya da barbarizme dönecektir. Biz seçimle yüz yüzeyiz ya emperyalizmin zaferi ve bütün bir kültürün yokolması, eski Roma'daki gibi çökme, yıkılma, bozulma, uçsuz bucaksız bir mezarlık; ya da sosyalizmin zaferi, emperyalizme ve onun metodu olan savaşa bilinçli şekilde hücum eden işçi sınıfının zaferi!... Bu, dünya tarihinin karşılaştığı güçlüktür, o mu, bu mu; zarlarsın bilincine erişmiş proletarya atacaktır."

1918'de Alman Sosyal Demokrat Partisi iktidara geldi. Ancak parti önderliği sosyalizme ve sınıfa yabancılaşmış, burjuvaziyle bütünleşmişti. Buna rağmen sendikaların büyük bir çoğunluğu bu partinin etkisindeydi. Spartaküs'çüler ise Sovyetler'e benzer işçi ve askeri birlikler-komiteler kuruyorlardı.

Ekim Devrimi, içinde bulunduğu iç ve dış savaş koşullarına rağmen iktidara gelen Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin sosyalizmi gerçekleştirebilmesi için maddi destek sunmuştur. Devrimin Avrupa Kıtasına yayılması çok önemseyen Bolşevikler, Sovyet Toplumunu açlık ve yokluk içinde bulunmasına rağmen trenler dolusu tahıl göndermişti. Ancak Alman Sosyal Demokrat Partisi bu desteği reddetmiş, trenleri geri göndermiş, kendi burjuvazisiyle bütünleşmeyi tercih etmişti.

Berlin'de 1919 Ocak'ında başlayan ayaklanma, Spartaküs'çülerin hazırladığı, sokak çatışmalarının yapıldığı bir ayaklanmadır. Rosa ve Karl burada da mücadeleden geri durmamışlardır. Hayatlarını kaybetme tehlikesi net bir biçimde kendisini göstermesine rağmen, yine de işçiler arasında olmaktan vazgeçmediler.

15 Ocak 1919'ta, Rosa, Karl ve yoldaşlarının yapıldıkları ev bir manga asker tarafından basıldı. Karl Liebknecht hemen orada, başına aldığı diğir darbeleriyle ölü. Rosa Luxemburg ve yoldaşları evden alınarak bir otele götürülür ve Rosa orada, bir tıdemnin başına sıkıştırılı kurbanla öldürülür. Cesedi 3 ay sonra bir su kanalında bulunacaktır. Diğer yoldaşları da bu katliamda öldürülürler. Geriye bıraktıkları kocaman bir miras vardır: "Sıkı durun. Kaçmadık. Yenilmedik... Çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir, proleter devrimin iradesi ve eylemi demektir... Bunlar elde edildiği zaman, biz ister yapayalım ister yapamayalım, programımız yapayacaktır ve kurtulan halkların dünyası egemen olacaktır. Her peye rağmen..."

ALMANYA'DA KAPIMAYA DOĞRU...

"En sonunda Kazanan Biz Olacağız"

Merhaba sevgili Mücadele Birliği okurları.

Ben Almanya'da yaşayan bir işçiyim. Günümüzde dünyada emek ve sermaye arasındaki çelişki o kadar keskinleşti ki, artık bunu her yerde görmek mümkün. Dünyadaki egemen sömürücü güçler, artık tahtlarının sallandığını biliyorlar. Maskeler düşüyor, açık saldırılar her yerde kendini gösteriyor.

Almanya'da son zamanlarda bu sömürü artıyor, kendini iyice hissettirmeye başladı. 1 Ocak 2005 tarihinden itibaren yürürlüğe girecek olan Hartz 4 Yasası ile Alman hükümeti, daha önce kendi ulusuna sus payı olarak verdiği bir takım sosyal hakları geri alıyor. Bu yasa, her ne kadar işsizler için görünse de, özünde tüm çalışan kesimi etkileyecek. Çünkü Almanya'daki işsizlere verilecek günlük miktardaki işsizlik parası, patron-

lar tarafından çalışan işçilere bir gözdağı, bir baskı aracı olarak kullanılıyor. Son yasa ile saat ücreti, bir eurodan hesaplanacak ve çalışma zorunluluğu getirilecek. Bu düşük ücretli işçiler sanayiye tahıl olacak. Bu yüzden hiçbir firma, bu yasa çıkana kadar işçi almayı yapmıyor.

Sermaye sınıfı, sömürsünü arttırmak için bu yöntemlere daha sık başvuruyor. Ancak buna karşı emekçiler de boş durmuyor. Ülkenin bir çok yerinde bu yasaya karşı eylemlilikler devam ediyor. Gösterilen tepkiler ve sürdürülen eylemler, Almanya proletaryası açısından büyük bir adım.

Tepkilere örnek olması bakımından size bahımdan geçen bir olayı anlatayım. Çalıştığı işyerinde her yıl düzenli olarak yılbaşı primi veriliyor. İşçiler için hazırlanan bir ilan tablosunda, bu yıl için ilan dikkatimi çekti: "Eğer bir işçi, yıl içinde 8 gün hastalık raporu almışsa, bu yılki primin ancak yarısını verilecek."

Yani bir yıl içinde bir haftalığına hastalanmak sosyal bir haktan mahrum kalmak demek. Bu ve benzeri kısıtlamalar ve tehditler, işyerinde artmaya başlamıştı. Buna karşı işçiler bir yemede topluca katılmadığı uygulamayı protesto ederek işverene yazılı olarak açıklama yapıldı. Sıkı bu bile bizim işyerinde ciddi bir kışkırtıldı. Her yerde benzer olaylar yaşanıyor.

Ve artık işçiler giderek bir çok şeyin farkına varıyorlar. Alman hükümeti saldırılarını yırmadığı düşündürken, emekçiler de tepkilerini boyutlandırmaya hazırlanıyorlar. Yıllık dönemde daha etkili eylemlilikler olacaktır inanıyorum. Yol uzun, ancak sonu bimdiden görünüyor: En sonunda kazanan biz olacaktır.

**Dünya İşçileri Birleşin!
Devrim Ellerimizde Yüremizde!
Ya Devrim Ya Ölüm!**

**Y.E.Mücadele Birliği Okuru/
Stuttgart/Almanya**

KARANLIKTA KAR YAĞIYOR

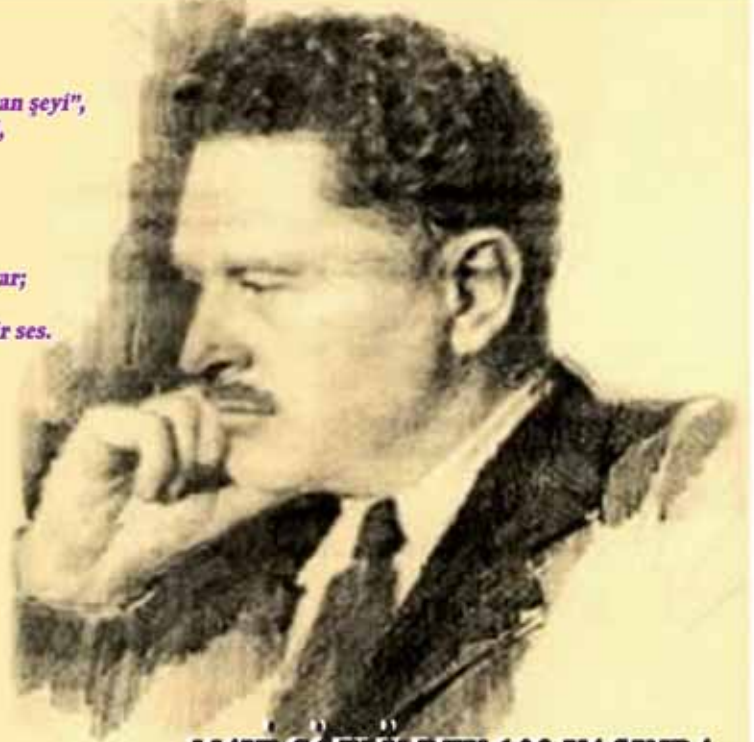
Ne maveradan ses duymak,
ne satırların nescine koymak o "anlaşılmayan şeyi",
ne bir kuyumcu merakıyla işlemek kafiyeyi,
ne güzel laf, ne güzel kelimeler...
Çok şükür, çok şükür
hepsinin hepsinin üstündeyim bu akşam.

Bu akşam
bir sokak şarkıcısıyım hünersiz bir sesim var;
sana,
senin işitemeyeceğin bir şarkıyı söyleyen bir ses.
Karanlıkta kar yağıyor,
sen Madrid kapısındasın.
Karşında en güzel şeylerimizi
ümidi, hasreti, hürriyeti
ve çocukları öldüren bir ordu.
Kar yağıyor.
Ve belki bu akşam
ıslak ayakların üşüyordur?
Kar yağıyor,
ve ben şimdi düşünürken seni
şurana bir kurşun saplanabilir,
ve artık bir daha
ne kar, ne rüzgar, ne gece...

Kar yağıyor
ve sen böyle "No passaran" deyip
Madrid kapısına dikilmeden önce
herhalde vardın.

Kimdin, nerden geldin, ne yapardın? (...)
Belki hiçbir hünerin yoktu, belki gayet güzeldi sesin.
Belki felsefe talebesi, belki hukuk fakültesindensin
ve parçalandı üniversite mahallesinde
bir İtalyan tankının tekerlekleri altında kitapların. (...)
Yüzünü hiç görmedim ve görmeyeceğim.
belki yüzün hatırlatır
Sibirya'da Kolçak'ı yenenleri (...)
ve belki bir parça hatırlatıyorsun Robespier'i?
adımı duymadın ve hiç duymayacaksın.
Aramızda denizler, dağlar, (...)
Ben ne senin yanına gelebilir,
ne sana bir kasa kurşun,
bir sandık taze yumurta,
bir çift yün çorap gönderebilirim.
Halbuki biliyorum,
bu soğuk karlı havalarda
iki çıplak çocuk gibi üşümektedir
Madrid kapılarında bekleyen ıslak ayakların.
Biliyorum,
ne kadar büyük, ne kadar güzel şey varsa,
insanoğulları daha ne kadar büyük
ne kadar güzel şey yaratacaklarsa,
Yani o korkunç hasreti, daüssılası içimin
güzel gözlerindedir
Madrid kapısındaki nöbetçimin.

Ve ben,
ne yarın, ne dün, ne bu akşam
onu sevmekten başka bir şey yapamam.

MAVİ GÖZLÜ DEV 103 YAŞINDA

Bir dünya şairi olan Nazım Hikmet'i anlatmak gerçekten çok zor. Nazım'a dair çok şey yazıp çizebiliriz ve yazdıklarımızla mutlaka bir yönünü ortaya koyarız... Fakat Nazım'ın en iyi anlatan yine kendi şiirleri ve sanatıdır.

Yaşamına ve ürettiği eserlere baktığımızda; koskocaman bir dünya ve ufkunun enginliği ile karşılaşırız. Ve onu böylesine büyük bir sanatçı yapan, dünya şairi yapan şiirlerini okurken bizi kendi ufkuna ortak eder. Hangimiz onun yazdığı şiirlerden etkilenmemişizdir ki... Her koşulda kendimizden de bir şeyler buluruz Nazım'da.

Sevdiğimizize, sevdamızı Nazım'ın dizeleriyle fısıldarız, tutsaklıkta yanbaşımızda yine onu buluruz. Bir barıkatta, ya da işkencede ya da sürgünde... tarlada, fabrikada, sokakta... Nazım'ın hep bir şiiri bizimledir. Dünyanın bütün insanların kucaklayarak, emekçilerin tüm sorunlarına eğilmiştir. Böyle bir şairin dünyanın diğer şairlere de esin kaynağı olmasına şaşmamak lazım.

O Hiroşima'da atom bombasına maruz kalmış bir çocuktur. Aynı zamanda faşizme karşı Madrid kapısını bekleyen devrim nöbetçisi...

15 Ocak doğum günü nedeniyle biz de sizlere Nazım'ın İspanya iç savaşında, Franko faşizmi karşısında "Non Possaran" (faşizme Geçit Yok) diyen hiç görmediği İspanya direnişçilerinin içinden; tüm dünyaya seslenişini ulaştırmak istedik...

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

**Kapitalizm
Öldürür
Kapitalizmi
Öldürün!**